

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

4. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

29. LEDNA 2012

Z obsahu:

**Kristova
eucharistická modlitba**
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
11. ledna 2012
- strana 2 -

**Dej mi duše,
ostatní si ponech**
Svatý Jan Bosco - světec
pro dnešní dobu
- strana 4 -

Kde začít?
Mons. Jean-Louis Bruguès,
sekretář Kongregace pro
katolickou výchovu
- strana 6 -

Dina Bélangerová (3)
Život a poslání
blahoslavené Diny
- strana 8 -

**Ježíšova poselství
P. Ottaviovi
Michelinimu (26)**
- strana 9 -

**Proč jsem se stal
katolíkem**
M. Schneider-Flagmeyer
- strana 11 -

Dej mi duše, ostatní si ponech
Svatý Jan Bosco - světec pro dnešní dobu

Editorial

Hned v první kapitole nejkratšího, Markova evangelia se dovídáme o dvou střetnutích Božího Syna s ďáblem. Poté, co byl Pánem pokořen na poušti, napadal Ježíše z Nazareta hněvivě a podrážděně, když se přiblížil k některé z jeho obětí. Jeho blízkost a přítomnost mu byla nesnesitelná a vykřikoval: „Co je ti do nás? Chceš nás zničit?“ Pokud by ho Boží Syn zcela zničil, prokázal by mu velkou službu, protože by ho zbavil věčného prokletí. Nepřišel však zničit Satana, ale jeho království, které se neprojevuje jen mocí, jakou uplatňuje nad posedlými, ale veškerou zlobou, která opanovala lidská srdce. Pánův trvalý souboj s ďáblem byl notoricky známý. Kdykoliv se evangelisté zmiňují o jeho působení, nikdy neopomenou poukázat na velké množství těch, které vysvobodil z moci zlých duchů. Neušlo to ani jeho protivníkům, kteří ho chtěli obvinít, že vyhání ďábly ve jménu knížete zlých duchů. Tuto moc však měl Ježíš od Otce, který ho poslal na svět právě proto, aby vysvobodil lidi z moci Zlého a vrátil je do Otcovy náruče.

„Co je vám do nás? Nechte nás na pokoji!“ Tak nějak se zřejmě odvěky nepřítel lidstva obrátil na teology 2. poloviny dvacátého století. Pod rafinovaným pretextem, přejít od „zastaralé teologie“ k životnějším formám poznání odpovídajícím dnešní mentalitě, inspiroval je k tomu, aby odvrátili všechnu pozornost lidí od Satana s jeho spojenci a od nebezpečí, jaké pro lidi představují: aby se chovali, jako by ďábla nebylo. Takové tiché vymazání ďábla z povědomí nevyvolá žádný rozruch, žádné kampaně ani protesty. Je to navíc pojetí docela vstřícné, které se nakonec lidem zalíbí, protože budí dojem, že člověka nejen neochuzuje, ale naopak ho zbavuje strachu a napětí. Aniž by si to však někdo uvědomil, má ignorování ďábla nakonec podobný výsledek, jakého se dosahuje mno-

hem pracnějším a náročnějším popíráním Boha. Ze základních náboženských pravd, zásad a hodnot se postupně vytratí jejich smysl a opodstatněnost, nabývají čím dál více charakter překonaných idejí a smyšlenek minulých dob, takže se jejich podstata buďto takřka vyprázdní, anebo se prostě opustí a přiřadí k pouhým dávným mýtům.

Poslužme si přírovnáním: Představte si, že by vám někdo promítal filmový záznam šermířského souboje, ale na obrazovce by byl k vidění jen jeden ze soků. Všechna jeho gesta, výpady a manévry se vám pak jeví jako pouhé samoučelné teatrální poskakování. Podobně dosahuje Satan svým geniálním sebezapřením toho, jak účinně znevažovat až zesměšňovat samotného Boha. Ďábla v tom podporuje každý, kdo ho popírá, odosobňuje, ignoruje. Měl by si však uvědomit, že se tak pokouší také udělat z Ježíše Krista lháře a znevažuje celé jeho dílo spásy.

Celá Ježíšova cesta od Otce k lidem, jeho život a nevýslovná oběť sebe sama zde na zemi je nelítostným zápasem se zavilým Nepřítelem, který byl původně po Panně Marii nejvyšším a nejdokonalejším tvorem, jaký vyšel z Boží ruky a který si zachoval i po svém svržení své schopnosti a zdatnosti. Všechna sadistická krutost, kterou bezcitný člověk vložil do nejkrutějšího způsobu mučení, jakým je smrt na kříži, se nikdy nemohla zrodit v lidské mysli, kdyby nevzešla z ďáblových vynálezavosti a inspirace. Netušil, že všemohoucí Boží láska učiní z jeho vynálezu nástroj jeho vlastní nejpotupnější porážky.

Nejvyšším projevem Boží lásky a Božího sebedarování a nejsilnější zbraní proti Nepříтели je pro nás věřící Ježíšova přítomnost v Nejsvětější svátosti oltářní. Pro nás je zázračným přivlastněním ovoce jeho Oběti, ale pro Satana trvale a živě zpřítomňuje Pánovo vítězství. Proto je předmětem

Dokončení na str. 5

Kristova eucharistická modlitba

*Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci 11. ledna 2012*

Draží bratři a sestry, na cestě našich úvah o Ježíšově modlitbě, jak ji představují evangelia, chtěl bych dnes rozjímat o momentu zvláště slavnostním, o jeho modlitbě při Poslední večeři.

Hostina na rozloučenou

Časovým a emocionálním pozadím hostiny, při které se Ježíš loučí se svými přáteli, je hrozba jeho smrti, kterou pocituje jako velmi blízkou. Již před delší dobou začal Ježíš hovořit o svém umučení a snažil se stále více uvádět do této perspektivy své učedníky. Evangelium podle Marka vypráví, že od chvíle nástupu cesty do Jeruzaléma v krajinách vzdálené Cesareje Filipovy začal *poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých* (Mk 8,31). Navíc právě ve dnech, kdy se chystal k rozloučení s učedníky, život lidu poznamenaly blížící se Velikonoce neboli památka na osvobození Izraele z Egypta. Toto osvobození, prožité v minulosti, a očekávání nového v přítomnosti a v budoucnosti se živě vracelo při rodinných oslavách Velikonoc. Poslední večeře se zařazuje do tohoto kontextu, ale se základní novostí. Ježíš se dívá na své umučení, smrt a zmrtvýchvstání, kterých si je plně vědom. Chce prožít se svými učedníky tuto Večeři zvláštního charakteru, odlišnou od jiných hostin. Je to jeho Večeře, ve které daruje něco zcela nového: Sebe sama. Tím způsobem Ježíš slaví své Velikonoce, anticipuje Kříž a své Zmrtvýchvstání.

Nový obsah gest a slov

Tuto novost poznáváme z průběhu Poslední večeře v Janově evangeliu, které nelíčí Veče-

ři jako velikonoční právě proto, že Ježíš má v úmyslu slavnostně vyhlásit něco nového, slavit svoje Velikonoce spojené s určitými událostmi Exodu. A pro Jana zemřel Ježíš na kříži právě v okamžiku, kdy byli v jeruzalémském chrámě obětováni beránci.

Co je tedy jádrem této Večeře? Jsou to gesta lámání chleba, rozdávání svým a sdílení kalicha s vínem se slovy, která to doprovázejí v kontextu modlitby, do které jsou umístěna: je to ustanovení Eucharistie, je to velká modlitba Ježíše a Církve. Ale podívejme se na tento okamžik více zblízka.

Především novozákonní tradice ustanovení Eucharistie (srov. 1 Kor 11,23–25; Lk 22,14–20; Mk 14,22–25; Mt 26,26–29) udávají modlitbu, kterou udává Ježíšova gesta a slova nad chlebem a vínem a která používá dvě souběžná a komplementární slovesa. Pavel a Lukáš mluví o *eucharistii/díkuvzdání: vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim* (Lk 22,19). Marek a Matouš naopak zdůrazňují aspekt *eulogie/požehnání: vzal chléb, požehnal ho, lámal a dával jim* (Mk 14,22). Oba řecké termíny *eucharistein* a *eulogein* připomínají hebrejskou *berachu*, tj. velkou modlitbu dikůvzdání a žehnutí podle izraelské tradice, která zahajovala velké hostiny. *Beracha* je totiž především dikůvzdáním a chválou, která stoupá k Bohu za přijatý dar: v Ježíšově Poslední večeři se jedná o chléb zhotovený z pšenice, které dal Bůh vyklíčit a vyrůst ze země, a o víno, produkt zralých plodů vinné révy. Tato modlitba chvály a diků, která stoupá k Bohu, stává se tak požehnáním a oběť odevzdaná Bohu se vrací člověku jakožto požehnaná od Všemohoucího. Slova ustanovení Eucharistie

Dokončení na str. 12

První Ježíšovi učedníci pocházejí z pobřežního Kafarna, které si nyní, na počátku svého veřejného působení, Ježíš zvolil za své dočasné sídlo. Vyprav se za nimi a vejdi s jeho malou družinou do synagogy. Je zaplněna, jak se sluší v den zasvěcený Hospodinu.

Dnes se ujímá slova Ježíš. Začíná zjevat pravdu, kterou přijal od Otce. Přítomní jsou stále více uchvázeni úžasem. Cítí v jeho slovech něco mimořádného. Důvodem však není jeho výmluvnost. Síla předkládané Boží pravdy nestojí jen na její logice, jasnosti. Ježíš učí zcela jinak než dosavadní učitelé, zákoníci a farizeové: učí jako ten, kdo má mimořádnou autoritu. Všechna přesvědčivost a závaznost jeho učení vyplývá přímo z jeho osoby, která uděluje slovům mimořádnou moc.

O jakou moc se jedná? Není to moc, která se opírá o sílu. Za Ježíšem nestojí donucovací aparát. Nepřináší s sebou nic z toho, na co svět spoléhá jako na mocenské prostředky. Nepoužívá donucení, nýbrž tajemnou moc Boží lásky, která přišla na svět, aby obnovila původní řád, jehož dávné i současné porušování je zdrojem všeho zla.

Závaznost Ježíšova učení je v samotném Bohu. Zjevuje nám Otce, a proto nás jeho slovo nekonečně překračuje. Pravdivost jeho slova nezávisí na našem smýšlení, na našem zalíbení nebo nechuti. Nepřijímáme je proto, že vyhovuje a lahodí našemu vkusu, ale přijímáme je s úžasem a vděčným obdivem pro autoritu samotného Hlasatele.

Není z tohoto světa: je to učení *plné moci*, proto oprávněně vyvolává údiv u dobrých i u zlých. Zatímco u lidí dobré vůle probouzí radostný úžas, zlé naplňuje oprávněným strachem.

Kdo se proti němu vzpouzí především? Nečistý duch. *Co je ti do nás?* Nechceme tě slyšet. Nemáme vůbec zájem o tvá slova. Nechej nás tam, kde jsme, takové, jací jsme. Stačíme si sami. Nechceme tě! *Přišel jsi nás zahubit?* Úhlavní nepřítel ihned poznává, že moc a účinnost Ježíšovy pravdy míří výslovně proti němu. Zlý tím však současně potvrzuje proti své vůli autentičnost i moc jeho slova.

Zapamatuj si, že kdykoliv pociťuješ vyhrady, odpor a nevoli vůči Božímu slovu, neponouká tě to nikdo jiný než *nečistý duch*. Když tedy takto dává o sobě vědět, nepřipoj se k jeho hlasu, ale využij této příležitosti a pros božského Mistra, aby jej moci svého slova umlčel a vypudil.

Děkuj svému Pánu, že ti přináší takovou nauku, jakou potřebujeme: aby nám po-

Božská autorita

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Učil jako ten, kdo má moc.

máhala v boji proti Zlému. Jestliže naopak nám nevyhovuje a nelíbí se nám, přikláníme se na stranu Odpůrce a připojujeme se k jeho: *Co je ti do nás?* Ale právě proto Ježíš přichází, právě proto nám zjevuje Otcovu původní a nezkrácenou pravdu i moc, protože kdyby nezahynul náš Nepřítel a Lhář, zahynuli bychom my. Ježíš se postaral, aby hlásání Boží pravdy bylo zajištěno i budoucím pokolením.

Stále si vyhledává a povolává mezi lidmi proroky, kterým svěřuje závažný úkol: být trvale hlasateli jeho slova, které sám skrze svého Ducha vkládá do jejich úst. Tito Boží vyslanci jsou pověřeni, aby ti tlumočili Boží vůli. Nepromlouvají z vlastní autority, nýbrž jménem toho, který je posílá. Děkuj svému Pánu, že se stará, aby se jeho slovo dostalo k tobě v tak konkrétní a přesvědčivé podobě, takže se na ně můžeš s důvěrou spolehnout. Otevři se mu, a naplní tě úžasem jako posluchače v Kafarnau. Jestliže se podřizuješ těm, které Pán posílá, nepodřizuješ se člověku, nýbrž Pánu. Proto právem varuje Bůh každého, kdo je svévolně neposluchá: *Požene je k odpovědnosti*. Ve stejném smyslu ujišťuje Ježíš své apoštoly: *Kdo poslouchá vás, poslouchá mne, kdo pohrdá vámi, pohrdá mnou; kdo však pohrdá mnou, pohrdá tím, který mě poslal.*⁽¹⁾

K poslušnosti jsou ovšem zavázáni i ti, kteří jsou posláni, aby zvěštovali Boží slovo: *Kdo by se opovážil říkat v mém jménu, co jsem mu neporučil, takový prorok musí zemřít*. Je smutné, že k tomu vůbec dochází, ale bohužel je tomu tak. Nenech se zaskočit a připrav se na to. Předpovídá to sám Ježíš. A nebude to dokonce ani nic ojedinělého: *Mnozí přijdou v mém jménu a řeknou: Já jsem to!* Důrazně tě před nimi varuje, protože těch, které svedou, bude mnoho.⁽²⁾ Pros Pána, abys je dokázal rozeznat a nepatřil mezi svedené. Pros i za ty, *kteří se opovazují*, aby všichni *uposlechli jeho hlasu a nezatvrzovali svá srdce*. *Vždyť on je náš Bůh a my jsme lid, který on pase, stáde, které vede svou rukou. Jásejme a oslavujme Skálu své spásy!*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 10,16; ⁽²⁾ Mk 13,6; ⁽³⁾ srov. resp. žalm 95.

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 18,15–20

Mojžíš řekl lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, ti vzbudí proroka, jako jsem já, z tvého středu, z tvých bratrů, toho budete poslouchat. To jsi právě žádal od Hospodina, svého Boha, na Chorebu v den shromáždění, když jsi říkal: ‚Nemohu už slyšet hlas Hospodina, svého Boha, nemohu se už dívat na tento veliký oheň, abych nezemřel.‘ Hospodin mi tehdy řekl: ‚Správně mluví. Vzbudím jim proroka, jako jsi ty, ze středu jejich bratrů a vložím svoje slova v jeho ústa a sdělí jim vše, co mu poručím. Kdo by však neposlechl mých slov, která bude mluvit v mém jménu, toho poženu k zodpovědnosti. Prorok, který by se opovážil mým jménem říkat, co jsem mu neporučil, nebo který by mluvil ve jménu jiných bohů, takový prorok musí zemřít!“

2. čtení – 1 Kor 7,32–35

Rád bych, abyste byli bez starostí. Kdo nemá manželku, stará se o věci Páně, jak by se líbil Pánu. Ale kdo je ženatý, stará se o věci světské, jak by se líbil manželce, a je rozdělen. A žena nevdaná a panna se stará o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Ale když se provdá, stará se o věci světské, jak by se líbila muži. To však říkám ve vašem zájmu, ne abych na vás hodil smyčku, ale abych vás vedl k počestnosti a k nerušené oddanosti Pánu.

Evangelium – Mk 1,21–28

V městě Kafarnau vstoupil Ježíš v sobotu do synagogy a učil. Žasli nad jeho učením, protože je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako učitelé Zákona. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Začal křičet: „Co je ti po nás, Ježíši Nazaretský! Přišel jsi nás zahubit? Víš, kdo jsi: Svatý Boží!“ Ale Ježíš mu přísně rozkázal: „Mlč a vyjdi z něho!“ Nečistý duch posedlým zalomcoval a s velkým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a ptali se jeden druhého: „Co je to? Nové učení – a s takovou mocí! I nečistým duchům poručí, a poslouchají ho!“ A pověst o něm se hned roznesla všude po celém galilejském kraji.

Dej mi duše, ostatní si ponech

Svatý Jan Bosco - světec pro dnešní dobu

„Pospěšte si, rychle si pospěšte, abyste spasili ty mladé lidi...“ To byl jeden z posledních odkazů, které Don Bosco předal svým synům 31. ledna 1888 těsně před svým odchodem na věčnost. Je to nejen naléhavá výzva, ale také syntéza životního díla tohoto velkého světce.

V přípravě na oslavy 200. výročí jeho narození má být jeho život a dílo předmětem hluboké analýzy. Ve třech ročních etapách mají být prohloubeny poznatky o historii, pedagogických aspektech a o spiritualitě tohoto světce. Takové poznatky budou jistě velmi cenné nejen pro obě salesiánské kongregace, ale mohou být velmi inspirativní pro celou církev, přičemž nejzávažnější, ale i nejobtížnější bude ono třetí téma. Co víme o Boskově spiritualitě?

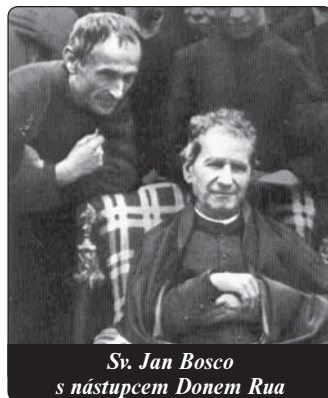
Chudé a zázračné dítě

Svatý Jan Bosco se narodil 16. srpna 1815 v chudém domku v zapadákově Becchi, které patřilo k farnosti Castelnuovo d'Asti. Jeho matka byla negramotná, ale vzácná moudrá žena. Ihned ho zasvětila Panně Marii a svým příkladem a výchovou obdivuhodně ovlivnila jeho pozdější pedagogické dovednosti i jeho kněžskou spiritualitu. Bez matky Markéty by nebylo Jana Boska. Záhy mu zemřel otec. Svě životní poslání poznal již v 9 letech. Měl sen, ve kterém chtěl pěstmi krotit hrubé a neomalené kluky, ale byl poučen: „Ne bitím, ale mírností a láskou!“ Tyto „sny“ ho provázely celý život jako zvláštní druh Božího vedení. Byl neobyčejně a všestranně nadaný. Naučil se již jako chlapec akrobatickým a kouzelnickým kouskům, jimiž bavil jiné děti, a učil je přitom katechismu. Záhy zatoužil po kněžství. Ve studiu mu však bránila chudoba a nevládní bratr Antonín, který nesnášel knihu v jeho ruce. Jan musel nakonec kvůli němu odejít z domova. Těžce se protloukal

studiemi. Projevil však neobyčejnou houževnatost, zbožnost a píli. Jako seminarista vyučoval např. řečtinu v jezuitské koleji. Po přijetí kněžského svěcení vstoupil do Kněžské koleje pro další vzdělávání kněží v Turíně.

Neuvěřitelné dílo

Historickým datem v jeho životě byl 8. prosinec 1841, kdy se jakoby náhodou ujal prvního chlapce bezdomovce. Těch chlapců rychle přibývalo. Po šesti letech romantického stěhování a pracného hledání místa pro několik set chlapců získal roku 1847 první podnájem u Pinarďů ve čtvrti Valdocco. Zde se začal uskutečňovat krok za krokem jeho velký sen: „Budeme mít kostely, domy, hřiště...“ Jen ve stručnosti uvedeme sled klíčových událostí: Roku 1852 byl vysvěcen první kostel sv. Františka Saleského. Roku 1860 předkládá návrh řehole, roku 1862 skládá 14 salesiánů první tříleté sliby. Roku 1868 je vysvěcen velký kostel Panny Marie Pomocnice křesťanů a další rok schválena kongregace salesiánů, v roce 1874 pak kongregace sester Panny Marie Pomocnice. Roku 1875 odjíždějí za oceán první misionáři. Roku 1883 zažila Francie Boskovu triumfální

cestu. Když 31. ledna 1888 světec umírá, má jeho kongregace 62 domů, z toho 25 v zámoří, 380 kněží, 306 kleriků, 229 koadjutorů a 309 noviců, celkem 1224 členů. V roce jeho svatořečení 1934 je salesiánů 10 408.

Cestou křížovou

K arzenálu překážek a protivenství, které umí ďábel využívat, aby bránil šíření Božího království, v životě tohoto apoštola mládeže těžko něco přidat. Celý jeho život byl bojem s překážkami a nepřáteli. Doba, kdy ho Pán poslal na svou vinici, se přesně kryje s dobou, kdy se v Itálii velice rozšířily zednářské lóže a kulminuje italská revoluce vyznačující se velkou nenávistí k papeži, církvi a ke kněžím. Bosco rozvíjí svůj apoštolát a kongregaci v době, kdy vláda ruší kláštery, z chrámů zřizuje skladiště, 71 biskupů a 9 kardinálů je ve vězení, papežský ministerský předseda je zastřelen na schodech Lateránského paláce. Je to doba, kdy musí papež v přestrojení prchnout z Říma do Gaety a odpadlý kněz oslavuje v chrámu sv. Petra Mazziniho a členy revolučního shromáždění. Když neohrožený Pius IX. po 32 letech pontifikátu zemřel ve věku 85 let a jeho rakev byla v noci přenášena

na podle jeho přání do baziliky sv. Vavřince, dopadaly na ni kameny a ozývaly se výkřiky: „Do Tibery se zdechlinou!“ Turínský světec je soustavně podezříván, špehován a kontrolován jako papežův agent.

Když jako mladý kněz hledal pět let umístění pro svou oratoř, musel se s několika sty chlapci stěhovat od místa k místu, protože rušili klid pokojných občanů. Když pak jeho stádečko šlo za svým vůdcem v řadách ukázněně na mši mimo město, budovalo to podezření, že tento kněz svou mládež příliš ovládá a mohl by ji zneužít. Když už měl svůj dům, trapné celodenní policejní prohlídky stíhaly jedna druhou. S neuvěřitelnou trpělivostí, vytrvalostí, ale s neochvějnou důvěrou musel Bosco v této převratné a proticírkevně zaměřené době hledat cestičky, jak obejít všechny rafinované proticírkevní vyhlášky a zákony, jak přesvědčit odpovědné činitele a získat potřebnou podporu.

Uvnitř samotné církve byla situace neméně obtížná. Za těchto nestabilních poměrů zavládla zde velká nekázeň, laxnost a odpadlictví, liberální duchovenstvo brojilo proti papeži, proti celibátu, domáhalo se demokracie v církvi. Odpadlí kněží a židé chodili do chrámů s kloboukem na hlavě a doutníkem v ústech. Zsvětštělým kněžím byl chudý, horlivý a podezřele úspěšný světec trnem v oku, osočovali ho, pomlouvali. Řadu kleriků mu odloudili do řad diecézního kléru. Protivníci se našli i mezi římskými preláty. Dělal obstrukce, několik let blokoval korespondenci mezi světcem a papežem. Po 12 let měl nad sebou nepřátelsky zaměřeného arcibiskupa, který svým vlivem působil všemožné překážky a těžkosti. Když poslal Lev XIII. starého a nemocného Boska do Francie, aby sbíral peníze na baziliku Božského Srdce v Římě, psal tento arcibiskup svému spolubratru, aby ho nepřijímal a nedovoloval mu kázat ve svých chrámech.

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

Přímo smrtelného nepřítele měl Jan Bosco v italských protestantech, kteří spolu se zednáři dlouhá léta opakovaně podnikali atentáty na světcův život. Byly to příhody, které by mohly posloužit jako námět několika napínavých akčních filmů.

Ačkoliv to zní neuvěřitelně, jeden z rozhodujících podnětů k založení své kongregace dostal Don Bosco od samotného autora proticírkevních zákonů, ministra Rattazziho. Když skupinka prvních spolupracovníků skládala podle Boskova textu své sliby, řekl zakladatel: „Moje děti, žijeme v pohnutých dobách a zdá se, že je bláznovství zakládat novou řeholní kongregaci, když se svět a peklo všemožně přičiňují, aby zničili řehole, které již existují. Nebojte se, jsou tu jisté důkazy, že Bůh požehná našemu dílu. Co všechno už podnikli, aby nás zničili! A čeho dosáhli? Ničeho.“

Jaké to byly důkazy? Byl to především celý dosavadní průběh jeho života, ve kterém se proti všemu očekávání i za neuvěřitelných protivenství uskutěčňovalo přesně to, co mu jeho „Učitelka“ v jeho snech ukázala. Byly to opravdu jen sny? Tak je pojmenoval světec ve své hluboké pokoře. Kdyby nám o těchto „snech“ řekl vše, prozradil by nám nesporně tajemství svých ohromujících úspěchů, ale právě to mu jeho pokora nedovolila. Ve své pokoře nám vůbec řekl o svém vnitřním duchovním životě velmi málo.

Tajemství úspěchu?

V jeho životopisech jsou však zaznamenány dvě věty, které nám dávají z tohoto tajemství něco vytušit. Jak známo, Don Bosco byl velký divotvůrce. Jeho zázraky byly takřka nedílnou součástí, pracovním nástrojem jeho činnosti. Sloužily k záchraně duší i k získání prostředků na budování díla. Když don Tirone projevil jednou zájem o dar zázraků, aby mohl „obrátit i ty nejzatvrzejší hříšníky“, odpověděl

jeho nezkrotné nenávisti a cílem jeho trvalých útoků. Každý projev neúcty a především každá svatokrádež je pro Satana vítanou příležitostí k pomstychtivé odvetě. Omezování projevů úcty k Nejsvětější svátosti jistě nepochází z vnunutí Ducha Svatého. Ve skutečnosti nejsme vůbec schopni svému Bohu a Pánu vzdát takovou úctu, jakou si jeho nejvyšší Svatost a Láska zasluhuje. Jestliže i bezcitní lidé jsou tak citliví na sebemenší projev neúcty, jak musí naše neúcta zraňovat nekonečně citlivé a milující Srdce Ježíšovo! Neúcta a dokonce rouhavé svatokrádeže, jakých se Svátostný Ježíš dočkal od mnoha svých služebníků i věřících v posledních desetiletích, jsou svrchovaně hořkou odpovědí na jeho nekonečnou a neslýchanou lásku.

Jak je to skutečně absurdní, jestliže adeпти kněžské služby musejí svádět několikaletý boj se svými vychovateli o možnost klanět se Pánu a Králi, kterému chtějí zasvětit celý svůj život! (str. 6) Musíme si přitom uvědomit, že tento případ není ojedinělý a že podobní vychovatelé formovali celé generace kněží a ti pak podobně ja-

mu světec vážně a smutně: „Jen mlč, mlč! Kdybys měl dar zázraků, prosil bys s pláčem Pána Boha, aby ti ho vzal!“ Od roku 1862 dopustil Bůh, že Boska krutě týral ďábel podobně jako P. Pia. Trvalo to dva roky. Když o tom později vyprávěl svým důvěrníkům, jeden prohodil: „Já bych se ho nebál.“ „Jen mlč,“ odpověděl světec, „umřel bys strachy při prvním doteku.“ A ujistil klerika, že žádný ze známých prostředků nepomáhal déle než minutu. „Nyní už vím, čím se zahání. Znáám a užívám jeden prostředek. Je účinný a jak účinný!“ Ale více svým synům neprozradil.

I někteří salesiáni stavějí Dona Boska jakoby do protikladu ke světcům „středověkého ty-

pu“. To je velký omyl. „Modernost“ Dona Boska spočívala v tom, že důsledně praktikoval přísnou, takřka františkánskou askenzi, ale tak, aby to jeho okolí ani nezpозorovalo.

Cesta svatosti

Žil celý život v nejpřísnější chudobě. Jako chudý chlapec se narodil a protloukal studiiemi a jako chudý kněz mezi chudými chlapci dobýval svět pro Ježíše a Marii. Matka Markéta mu řekla: „Pamatuj si, Jeníčku, kdybys někdy zbohatl, nikdy bych k tobě nepřišla.“ Jeho průvodce si jednou všiml před vstupem do šlechtického paláce, že má v botách místo tkaniček inkoustem obarvené provázky. Chtěl

rychle koupit tkaničky, ale jediné dva soldy, které měli, dal Bosco žebračce, která šla právě kolem. Jeho pokoj měl jen železnou vojenskou postel, nejnütnější starý darovaný nábytek, byl bez koberce a bez záclon. Byl neobyčejně skromný v jídle. Nikdy nejedl mimo společné stolování. Kdo ho chtěl napodobit, nevydržel to. Nikdy o jídle nemluvil. Nikdy nepřekládal nohu přes nohu, o opěradlo se neopíral. Svou pyšnou a ohnivou povahu zkontroloval podle příkladu sv. Františka Saleského, až se stal vzorem podmaňující mírností a laskavostí. Když ho na ulici přepadli dva ničemo- vě, skončilo to tak, že je na ulici vyzpovídal. Jeho pokora byla nepřekonatelná. Snášel s klidem odpor, hrubost, posměch. Žebřal o milodary pro své chlapce. Prosil na kolenou o odpuštění tam, kde sám vůbec nebyl vinen. Ani za nejobtížnějších situací neztrácel trpělivost, klid a úsměv. „Ať tě nic neznepokojuje,“ doporučoval svým synům heslo svaté Terezie. Nikdy se nikomu nepodbízel. Když se ho Rattazzi ptal, zda jeho spolupráce na proticírkevních zákonech podléhá církevním trestům, řekl mu po třech dnech studia: „Nenašel jsem jediného autora, který by vás omluvil.“ I královské rodině jako výstrahu předpověděl hned tři úmrtí během jednoho měsíce. Králi Viktoru Emanuelovi záhy zemřela žena, matka a bratr.

Umřtvoval stále všechny své smysly. Nikdy nevoněl ke květinám, nikdy nečetl nic z pouhé zvědavosti. Když někam přijel, o pamětihodnosti se nezajímal. Byl neobyčejně pracovitý. Málo spal, nikdy si nelehl ve dne, nanejvýš opřel na chvíli hlavu o stůl. „Odpočineme si až v nebi!“ Byl neobyčejně přesný při slavení liturgie. Stále měl u sebe rubriky a četl je, zda něco nevynechává. Jakákoliv nedbalost byla pro něho nesnesitelná. Předem mší a po mši s nikým nepromluvil.

V sakristii muselo panovat naprosté ticho. Při pozdvihování

nabyla jeho tvář nadpozemského výrazu a zvláštní barvy. V kostele si nikdy nesedl. Když neklečel, stál s rukama vždy sepjatýma a zcela soustředěný.

Při výchově chlapců dbal na vše o čistotu duše. Celé jeho chování, gesta, způsob přístupu k druhým prozrazovaly jeho vnitřní čistotu, která všechny přitahovala a okouzlovala. „Nechte postit ďábla,“ říkal, „nechte postit své oči, nedovolte, aby do nich vstupovaly věci, které se protíví ctnosti čistoty. Nechte postit sluch, nechte postit jazyk!“ Když přišel nový hoch, to první, o co usiloval, byla jeho dobrá svatá zpověď, aby měl čistotu duši. Viděl do srdce lidí a byl k hříchu stejně nekompromisní jako P. Pio. Mohli bychom dále hovořit o utrpení, které Boskovi působily jeho nemoci a neduhy. Sestra, která chystala tělo světce k uložení do rakve, zjistila s hrůzou, že má na svém těle vyrážky, které musely působit nesmírnou bolest... A tak bychom mohli pokračovat.

Spiritualita Dona Boska? Dá se vyjádřit velmi stručně: Evangelium prožívané na sto procent a vždy v plné radosti. Než v ní hledat něco nového, vyplatí se znovu odhalit, přijmout a věrně následovat to, co je známo a co se tak dokonale osvědčilo.

Úspěchy Dona Boska mají tři kořeny. Jsou to především, jak víme, hluboká úcta k Nejsvětější svátosti oltářní a vroucí úcta k Panně Marii Pomocnici. A třetí? Bylo tu zřejmě něco jako tajná dohoda, kterou Bosco, pokorný mystik a apoštol, uzavřel s Bohem důsledně v duchu hesla: „Dej mi duše, a ostatní si ponech.“ Vše nasvědčuje tomu, že Don Bosco se dobrovolně obětoval Bohu jako úplný holokaust za spásu duší a dal Bohu bezvýhradný souhlas, aby si z něho učinil svůj nástroj podle své vůle. Bližší podrobnosti se dovíme, až se s ním setkáme v nebi, kde nás, jak zdůrazňoval, všechny čeká.

-/š-

Kde začít?

Je to vždy riskantní, pokoušet se vysvětlit sociální situaci jedinou interpretací. Nicméně některé z klíčů otevírají brány k dalším poznatkům. Již delší dobu jsem přesvědčen, že klíčovým slovem k tomu, co si myslet nejen o naší současné společnosti, ale také o církvi, je termín „sekularizace“. Sekularizace představuje dlouhý historický proces, který začal ve Francii v polovině 18. století a pak se rozšířil do celé moderní společnosti. Sekularizace se však v jednotlivých zemích liší. Např. ve Francii a v Belgii tihne k tomu, vyloučit všechny projevy náboženské příslušnosti z veřejného života a zatlačit je do soukromé sféry. Podobná tendence, ale ve slabší míře, se projevuje ve Španělsku, Portugalsku a Velké Británii. V USA naopak se sekularizace snadno snoubí i s veřejnými projevy náboženského přesvědčení: bylo to patrné při posledních prezidentských volbách. Mezi specialisty to vyvolalo zajímavou debatu. Dosud se pokládalo za jisté, že evropská sekularizace představuje pravidlo a model, zatímco americká je výjimkou. Nyní jsou naopak mnozí opačného názoru a domnívají se, že i v postmoderní společnosti mají náboženství svou novou sociální roli.

Začít od katechismu

Ať už je forma, jakou přijala sekularizace, jakákoliv, vyvolala u nás velký úpadek křesťanské kultury. Mladí muži, kteří přicházejí do našich seminářů, nevědí nic nebo téměř nic o katolické nauce, dějinách církve a jejích obyčejích. Tato absence křesťanské kultury nás zavazuje provést okamžitou revizi naší dosavadní praxe. Připomeňme dva body. Především se mi zdá naprosto nezbytné zavést pro tyto mladé přípravné období v trvání jednoho nebo více ro-

ků vstupní formace charakteru současně katechetického i kulturního. Programy mohou být pojaty různě podle specifických potřeb jednotlivých zemí. Osobně se domnívám, že celý rok je třeba věnovat osvojení Katechismu katolické církve, který se jeví jako velmi kompletní kompendium. Na druhém místě je třeba revidovat naše formální programy. Mladí, kteří vstupují do semináře, vědí, že nic nevědí. Jsou pokorní a touží osvojit si poselství církve. Je možno s nimi velmi dobře pracovat. Nedostatek jejich kultury má tuto kladnou stránku: nepřinášejí si s sebou předsudky svých starších bratrů. A to je štěstí. Můžeme tedy začít budovat na „tabula rasa“. To je důvod, proč se přimlouvám za syntetickou a organickou teologickou formaci jakožto formaci základu.

To obsahuje požadavek, aby vyučující a vychovatelé upustili od takové počáteční formace, která je poznamenána kritickým duchem, jak tomu bylo v mé generaci, pro kterou objev Bible a nauky byl kontaminován duchem systematické kritiky a také pokusem k unáhlené specializaci: a to právě proto, že této mládeži chybí nezbytný kulturní základ. Dovolte mi, abych uvedl několik otázek, které mě v této chvíli napadají. Je tisíc důvodů pro to, aby budoucí kněží obdrželi kompletní formaci na vysoké úrovni. Jako pozorná matka touží církev po co nejlepší budoucnosti svých kněží. Z toho důvodu jsou však kurzy přetížené programy, což se mi jeví přehnané. Jistě jste pochopili riziko, že mnozí vaši seminaristé ztratí odvahu. Tážu se: Je encyklopedická perspektiva přiměřená těmto mladým mužům, kteří nepřijali žádnou základní křesťanskou formaci? Nevyvolala tato perspektiva rozdrobení formace a kumulaci kurzů? Je třeba, aby se mladí lidé, kteří nezna-

Mons. Jean-Louis Bruguès

jí katechismus, učili o humanálních vědách nebo komunikačních technikách?

Dvě generace, dva modely církve

Při mnoha příležitostech jsem mluvil o generacích: o mé, o té, která mě předcházela, o generacích budoucích. To je pro mne klíčový bod současné situace. Jistě, přechod od jedné generace ke druhé vždy přináší problémy, ale to, co prožíváme dnes, je absolutně zvláštní.

Téma o sekularizaci by nám mělo pomoci i zde, abychom to lépe pochopili. Sekularizace zaznamenala bezprecedentní zrychlení v šedesátých letech. Pro lidi mé generace a ještě více pro tu, která ji předcházela a která vyrůstala v křesťanském prostředí, znamenala sekularizace zásadní objev, velké dobrodružství jejich života. Dospěli k interpretaci „otevřenosti světu“ vyvolané 2. vatikánským koncilem jako konverze k sekularizaci. Tak jsme de facto prožívali nebo dokonce podporovali sebesekularizaci, a to extrémně silnou ve velké části západní církve.

Příkladem je nadbytek. Věříci jsou ochotni se angažovat ve službě míru, spravedlnosti, ale věří v život věčný? Naše církev vyvinuly velké úsilí v rozvoji obnovy katecheze, ale nesměřuje tato katecheze k přehlížení posledních věcí člověka? Naše církev se zapojily z velké části do etických debat, do starostí o veřejné mínění, ale kdy mluví o hříchu, o milosti a božských

MATKA ANGELIKA

„Už mám plné zuby vaší liberální církve..., vaší sebestředné modlitby, vaší přizemní spirituality. Mám plné zuby vašich bouřlivých iniciativ, protože to první, co po takových explozích zůstává, je díra, do které všichni padáme.“

Mám plné zuby vašich teologů, kteří nedělají nic jiného, než že rozdělují a boří... Vy víte, jak strašně mlčenliví jsme my loajální katolíci v těchto letech byli... hořce jsme polykali třicet let vaše názory o Bohu. Pro vás neexistuje žádný Bůh, žádné dogma, žádná nauka, žádná autorita. Jsem rozhořčena vašimi pokusy rozbít katolicismus maličkých, chudých a starších lidí. Vaše katechismy jsou tak rozplízlé, že neříkají nic jiného než miluj svého bližního. Nikoliv, nejdřív musíme milovat Boha! Dopomohli jste k tomu, aby se tato země stala pohanskou, protože nemá žádnou přitažlivou spiritualitu.“

Podle: Mother Angelica, The Remarkable Story of a Nun, Raymond Arroyo, Doubleday, USA, 2005, Seite 242.

Matka Angelika je klariska, která žije v USA, kde založila a provozuje celosvětovou katolickou televizní síť EWTN. Citovaný výrok pochází z roku 1993.

ctnostech? Naše církve vynaložily úsilí, aby daly věřícím větší účast na liturgii, ale neztratila liturgie převážnou část smyslu pro posvátno? Může někdo popřít, že naše generace, možná nevědomky, snila o „církvi čistých“, o víře očištěné od každého náboženského projevu a zaměřila se proti všem projevům lidové zbožnosti, procesím, pouťím atd.?

Vpád sekularizace do naší společnosti hluboce přetvořil naše církve. Můžeme rozvíjet hypotézu, že jsme přešli od církve „příslušnosti“, ve které byla víra dána již skupinou, ve které se člověk narodil, k církvi „přesvědčení“, ve které se víra definuje jako vlastní odvážná volba, často v opozici proti skupině původu. Tento přechod byl doprovázen významnými početními změnami. Očividně poklesla účast věřících jak v kostelech, tak v katechetických kurzech, také i v seminářích. Před několika lety kardinál Lustiger ukázal na konkrétních číslech, že ve Francii poměr mezi počtem kněží a počtem skutečně praktikujících věřících zůstal stejný.

Naši seminaristé a stejně tak naši mladí kněží patří také k oné „církvi z přesvědčení“. Nepřicházejí ani tak z venkova, jako spíše z měst, především univerzitních. Vyrostli často v rozdělených rodinách nebo v rodinách „bez sňatku“, což v nich zanechalo jizvy po ranách a často citovou nezralost. Nepodporovalo je prostředí příslušnosti: zvolili si kněžství z přesvědčení a zřekli se tak tímto faktem sociálního prostředí (to, co říkám, neplatí všude, znám africké společnosti, ve kterých je to ještě rodina nebo vesnice, v jejímž lůně vypučela kněžská povolání). Proto mají vyhraněnější profil, silnější individualitu a odvážnější temperament. Proto si zaslouží naši úctu.

Obtíž, ke které bych chtěl obrátit vaši pozornost, překračuje tedy rámec pouhého generačního konfliktu. Moje gene-

race zaznamenala otevřenost ke světu a obrácení k sekularizaci a prožila v tom určitou fascinaci. Ti mladší naopak se v sekularizaci narodili, takže pro ně představuje přirozené prostředí, absorbovali ji i s mateřským mlékem: ale nyní především hledají, jak se s ní rozejít, a chtějí získat zpět svou identifikaci a svou odlišnost.

Přízpůsobení světu, nebo protest?

Nyní existuje v evropských církvích a snad i v církvích amerických dělicí čára mezi proudy „dohody“ a proudy „protestu“. Ten první proud nás vede ke konstatování, že v sekularizaci existují hodnoty se silným křesťanským podtextem, jako rovnost, svoboda, solidarita, odpovědnost, a že je třeba dospět ke shodě s takovými proudy a k vymezení pole spolupráce. Druhý proud naopak vyzývá, abychom se od sekularizace distancovali. Tvrdí, že rozdíl a protiklady, především na etickém poli, budou stále markantnější. Navrhuje proto alternativní model k modelu převládajícímu a přijímá roli protestující menšiny. První proud je příznačný pro pokoncilní období, staví na ideologické matci interpretace 2. vatikánského koncilu, která se vyvinula v še-

desátých letech především – ale nikoliv výlučně – pod vlivem Jana Pavla II. Proud „dohody“ zastaral, ale jeho adepti mají dosud klíčové pozice v církvi.

Proud alternativního modelu se významně vzrývá, ale není dosud dominantní. Tak je možno vysvětlit napětí v mnoha církvích našeho kontinentu. Nebylo by pro mne obtížné ilustrovat to příklady protikladů, které jsem právě popsal. Katolické univerzity se rozdělují podle této dělicí čáry. Některé ještě hrají hru spolupráce se sekularizovanou společností, místo aby cítily potřebu zaujmout kritický postoj vzhledem k tomu či onomu aspektu katolické nauky a morálky. Jiné, se starší aspirací, kladou důraz na vyznání víry a na aktivní účast na evangelizaci. Totéž platí o katolických školách. A totéž by bylo možno tvrdit, když se vrátíme k tématu tohoto setkání, k typické fyziognomii těch, kteří klepou na brány našich seminářů a našich řeholních domů. Kandidátů první tendence ubývá k velké nevoli kněží starší generace.

Kandidáti druhé tendence jsou početnější než první, ale vážají překročit práh našich seminářů, protože zde často nenacházejí to, co hledají. Oni jsou nositelé úsilí o identitu; křesťanskou identitu: čím se musíme li-

šit od těch, kteří nevyznávají naši víru? Pak je identita kněze, mnicha a řeholníka snáze rozpoznatelná. Jak podpořit harmonii mezi vychovateli, kteří často patří k prvnímu proudu, a mladými, kteří se ztotožňují s druhým? Vychovatelé se nadále drží kritérií dohody a selekce, příznačných pro jejich dobu, ale neodpovídají již na aspirace těch mladších. Jde především o identitu kněze, protože identita mnicha a řeholníka je snáze rozpoznatelná. Vyprávěli mi o případu z francouzského semináře, ve kterém byly adorace před Nejsvětější svátostí dvacet let zakázány, protože je pokládali za příliš pobožné: noví seminaristé museli bojovat několik let, aby byly zavedeny, přičemž někteří docenti dávali přednost zákazu, protože adoraci pokládali za návrat do starých dob. Když nakonec žádostem mladých ustoupili, měli dojem, že zapírají něco, za co celý život bojovali.

V diecézi, ve které jsem byl biskupem, jsem poznal podobné obtíže, když starší kněží – a někdy celá farní společenství – měli velké problémy, když měli reagovat na aspirace mladých kněží, kteří k nim byli posláni. Spíše než přechod z generace na generaci musíte zajistit přechod od jednoho výkladu koncilu na druhý, a snad od jednoho modelu církve na jiný model. Vaše postavení je velmi delikátní, ale je pro církve velmi podstatné.

L'Osservatore Romano
3. června 2009
Překlad -lš-

Poznámka:

Přednáška pro vedoucí seminářů z 3. června 2009 k zahájení Roku kněží.

Jean-Louis Brugues je dominikán a až do roku 2007 byl biskupem v Angers. Kromě funkce sekretáře Kongregace pro katolickou výchovu je **viceprezidentem Papežského díla pro kněžskou povolání a formaci kandidátů kněžství**. Přednáší na Akademii svatého Tomáše.

Dina Bélangerová (3)

Dne 17. února 1925 si Dina zapsala: *Nikdy nebudeme schopni pochopit nezměrnost nekonečné dobroty vůči každé lidské duši. I ten nejdělsí život zde na zemi trvá ve skutečnosti jen okamžik. Jak jsme nerozvážní, když tento okamžik, jakým je náš pozemský život, nevyužijeme k větší slávě nejvyššího Pána! Jaké překvapení to bude v poslední hodině, až se prohrne závoj pravdy!*

Dina vidí, že i ten nejnižší stupeň nebeské blaženosti váží nekonečně více než všechny myslitelné pozemské radosti. A ten nejmenší úkon lásky, úkon souhlasu s Boží vůlí, poslušnosti nebo sebezáporu nám udělí takovou blaženost. Nejsvětější Trojice nám nabízí propasti svých bohatství, ale jak malý je počet těch, kteří je přijímají, když se dokonale odevzdají Božímu působení, obětují se mu s vírou, důvěrou a láskou a nikdy nic neberou zpět.

Dině byl dopřán pohled do světa andělů, do pestré harmonie zrcadlící se božské krásy, vidí vznešenost svého anděla strážce... Vidí *Nejsvětější Trojici v Marii, nejkrásnější Panně, mistrovském dílu všemohoucnosti a nekonečné dobroty. Čistotu... Lásku... Milosrdenství.* Každým pohledem do nebeské slávy roste její touha, kterou se z lásky k Bohu stravuje.

O důvěře učí Dina totéž co svatá Faustyna: Nic tak neuráží Boží otcovské srdce jako nedostatek naší důvěry. 8. června 1925 napsala:

Ó, jak dobrý je Pán! Jak je mírný! Jakou má něhu! Kéž bych mohla všechny ustrašené a úzkostlivé duše přesvědčit o nesmírnosti jeho mírnosti! Kéž bych mohla ubohé duše, které nedůvěřují svému nebeskému Otci, naplnit a prostoupit nekonečnou důvěrou! Nekonečné milosrdenství se námi zabývá tím více, čím větší je nouze, ve které se nacházíme; působíme Bohu radost, když mu lístostí a důvěrou dáváme příležitost uplatnit své milo-

srdenství. Nic tak neuráží otcovské Srdce jako nedostatek naší důvěry. A Pán hledá duše, které mu s radostí slouží. Temnota je jako světlo, hořkost jako sladkost, všechno vychází z jeho marnotratné ruky, nebo lépe řečeno vyrazí z jeho Srdce jako šíp, který je zapálený láskou. Náš život by měl být nepřerušným dikůvzdáním, radostnou předehrou k věčnému zpěvu chvály. Božský Mistr hledá radostné duše všude na světě, ale tím více chce především po zasvěcených duších, po těch, které si vyvolil, aby Ho těšily, aby Ho učily znát a milovat, ty, které nazývá svými upřednostněnými snoubenkami. Ó, Ježíš mluví ke každé duši v pokoji, v mlčení, v době usebranosti. Co od nás chce? ...Máme naslouchat... a být věrní..., protože chce naše štěstí, ať už nám nabízí hořký nebo sladký kalich, korunu z trnů nebo z růží, těžký nebo lehký kříž. „Servite Domino in laetitia“, ano, služme Pánu s radostí a v jásosech.

Několik dnů nato následuje velké osvětlení o ceně Kříže, který nám nakládá. Osvícení, která o tom přijala, zaznamenala s datem 18. června 1925:

Ráda bych všem duším, zvláště vyvoleným duším, vysvětlila cenu kříže. Morální i fyzická bolest

je nesmírný zlatý důl; je to hořící šíp, který vystřeluje láska ze Srdce Nekonečného, aby strávila lidské srdce a ponořila je do božství. Kříž! Je to zářící žezlo vtělené Moudrosti. Spoluvykupující jásose neposkytnuté Panny, zářivá palma blažených. Kdybychom věděli, jakou míru Boží lásky obsahuje každý náš kříž, cenili bychom si tohoto nekonečného pokladu tak, že bychom ve dne v noci neustávali naléhavě prosit Boha o tento poklad a překypovali za něj vděčností. Kdybychom pochopili cenu našich křížů, byli bychom ochrnuti radostí a štěstím, že je můžeme přijímat; zkoušky, strádání, úzkosti všeho druhu by nás nutily k jásovému zpěvu a nadšení, spontánně bychom zanotovali Te Deum. My Pána nechápeme. Ne, Srdce tak klanění hodného Ženicha, které je tak dobré a něžné, zůstává zneuznané. Ježíš zvolil kříž jako svaté jmění. Vášnivě jej objal, miloval jej k zbláznění: a to všechno pro nás! A když nám nabízí kousíček této tajemné drahocennosti, my váháme natáhnout ruku, přinejmenším váháme udělat to s radostí. Ach, padlá lidská přirozenost je propast temnoty. Bůh to ví, proto má takové slitování a soucit s naší slepotou a i přes náš přirozený odpor nám nabízí, a dokonce nás zavazuje, abychom přijali neocenitelné dobrodiní kříže. Ó, jak šťastný

je božský Mistr, když slyší uznalé děkování, když nám nabízí jeden trn své koruny nebo několik kapek ze svého hořkého kalicha! Jak se jeho svaté Srdce raduje, když zraněná a ukřižovaná duše s láskou libá dūtky, kopí a drahocenné hřeby! Kéž bychom porozuměli Božím darům! Všechno utrpení, všechno souzení, všechno mučení by se naší duši jevilo jako sladké, abychom s něžnou prozíravostí děkovali i za nejmenší starost. Jen kdybychom opravdu poznali Srdce našeho Ženicha! Duchu Pravdy, prosím tě pro Ježíšovy zásluhy, daruj duším světlo, uč je oceňovat pravé dobro a uznat nekonečné dobrodiní v hodinách zkoušek a pokoreni.

I když se tomu či onomu může zdát tato chvála utrpení přehnaná, souhlasí dokonale s tím, co o tom učí všichni velcí mystici. Jen si vzpomeňme na dopis přátelům Kříže svatého Ludvíka Grigniona z Montfortu, na nauku svatého Františka z Assisi o dokonalé radosti, jak je nám to předáno v Kvítcích, nebo na nauku v Knížičce věčné moudrosti blahoslaveného Jindřicha Seuse OP, kde v kapitole o nesmírné důstojnosti časného utrpení čteme podobný chvalozpěv, v němž stojí: „Trpělivost v utrpení je větší věc, než křísit mrtvého nebo konat podobné skutky; je to úz-

DUCHOVNÍ PROGRAMY A KURZY V EXERCIČNÍM DOMĚ NA SVATÉ HOŘE V 1. POLOLETÍ 2012

Začátek	Konec	Název kursu	Exercitátor	Cena
15. 2. 2012 17.30 hodin	18. 2. 2012 13.00 hodin	Příprava na Velikonoce pro každého	P. Miloslav Kabrda, SDB	1200 Kč
22. 3. 2012 17.30 hodin	25. 3. 2012 13.00 hodin	Exercicie pro zdravotníky a pro ty, kteří pečují o druhé	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč
16. 4. 2012 17.30 hodin	20. 4. 2012 8.00 hodin	„Začít všechno od Krista“	P. Anton Verbovský, CSsR	1510 Kč
30. 4. 2012 17.30 hodin	4. 5. 2012 8.00 hodin	„Kontemplativní modlitba“	P. Josef Michalčík, CSsR	1510 Kč
7. 5. 2012 17.00 hodin	11. 5. 2012 8.00 hodin	„Krása liturgie“	P. Zdeněk Šilhánek, CSsR	1510 Kč
21. 5. 2012 17.30 hodin	25. 5. 2012 8.00 hodin	„Jsem s vámi po všechny dny“	P. Anton Verbovský, CSsR	1510 Kč
11. 6. 2012 17.30 hodin	15. 6. 2012 8.00 hodin	„Bůh volá různými způsoby“	P. Anton Verbovský, CSsR	1510 Kč
21. 6. 2012 17.30 hodin	24. 6. 2012 13.00 hodin	Exercicie pro rozvedené, i znovu seždané	Mons. Aleš Opatrný	1200 Kč

Přihlášky jen písemně na adresu: Římskokatolická farnost Svatá Hora, Exerciční dům, 261 80 Příbram II – 591, e-mailem na ex.dum@svata-hora.cz, nebo vyplněním formuláře na www.svata-hora.cz.

ká cesta, která vede přímo k nebeské bráně. Utrpení z nás činí spolčníky mučedníků, vede nás ke chvále, vede nás k vítězství proti všem nepřátelům. Utrpení odívá duši růžovým šatem, purpurovou barvou. Nese věnec z rudých růží, žezlo zelené palmy, je to zářící rubín v panenské sponě. Zpívá věčně sladkým hlasem, se svobodnou odvahou v nové písni, kterou andělé zpívat nemohou, protože nepřijímají utrpení. Abych byl stručný (tak praví Věčná Moudrost): trpícím se před světem říká ubozí, ale přede mnou jsou blahoslavení, protože jsou to moji vyvolení.“

Dina získává velké vhledy do tajemství Nejsvětější svátosti. „Kdybychom pochopili,“ říká Dina, „jak veliký poklad máme v božské Eucharistii, byly by kostely ve dne v noci přeplněny adorujícími, kteří se stravují láskou před božským Vězněm ve svatostánku.“ Dina vidí nekonečnou slávu, jaká přísluší Trojici skrze Ježíše v Nejsvětější svátosti.

Dina získává stále nová osvědčení o Kristově vykupitelské lásce. Poznává lásku jeho Srdce, kterou chce darovat duším. Ale jen málo duší se jí otevírá, protože mají strach se Pánu zcela odevzdat. Dina chce prosit Pána jménem všech lidských srdcí o jeho lásku a poznává, že to bude také v nebi její poslání až do konce časů: být žebračkou božské lásky, apoštolkou a misionářkou lásky. Až do konce světa bude vyzařovat Božské Srdce na duše, a to skrze Marii. Dina vidí, že Maria je všeobecnou prostřednicí milostí. Skrze Marii se Ježíš obětuje Otci, a skrze Marii přicházejí duším od Boha všechny milosti.

Pán dává Dině stále větší účast na svém vnitřním životě. Proto je naplněna horoucí žízni po utrpení, po duších a po lásce. Tato žízeň se jí stane zdrojem trojího mučednictví. 16. ledna 1926 říká svému Pánu, že by zemřela bolestí, kdyby věděla o všem zlu, kterého se svět dopouští.

Nebeskou blaženost, kterou Dina zakusila, popisuje ve stá-

le větším stylu. Tam odpočívala v Ježíšově Srdci a zakusila jeho nesmírnou něhu a jeho mírnost.

Koncem března 1926 jí Pán daruje nekonečná bohatství svého Srdce. Smí s těmito nevyčerpatelnými poklady dělat, co chce. Vlastní jeho nekonečné zásluhy a smí je používat podle svého zalíbení. Také tuto neobyčejnou milost známe ze života jiných světců. Tak píše blahoslavená Maria od Božského Srdce Drosta z Vischeringu (1863–1899) o svátku Ježíšova Srdce r. 1897: „Spasitel mi řekl, že si mě znovu vyvolil jako milovanou nevěstu svého Srdce a že mi dal k dispozici poklady svého Srdce. Musela jsem se mnoho modlit za svatou Církev, za celý svět, ale zvláště za duše, které chtěl získat skrze moje prostřednictví milostí.“

Dina reaguje na tyto milosti tak, že předává nevýslovný dar dále Matce Boží, která z něho může čerpat podle svého dobrozdání a má tak oslavovat Trojici.

Stále více přichází Dina k tomu, že těší Pána v jeho agonii. Dá jí okusit několik kapek ze svého hořkého kalicha. Dina smí sdílet v rostoucí míře fyzické i duševní bolesti trpícího Spasitele. Konečně v sobotu 22. ledna 1927 přijme stigmata.

Dina je otřesena Pánovým nářkem:

Tak málo duší chce se mnou trpět v mé agonii! Tak málo duší, dokonce i mezi zasvěcenými osobami, chápe, co je to spoluúčast na agonii mého Srdce.

A následuje zaslíbení:

Prokážu velké přátelství duším, které mě chtějí těšit v mé agonii.

Na její otázku, proč tak mnoho zasvěcených duší nechápe spoluúčast na agonii jeho Srdce, Pán odpoví:

Protože nemají ke mně dostatečný cit něžnosti a protože nedostatečně usilují o velkou dokonalost i v malých věcech. Agonie mého Srdce byla osamělost, zapomenutí a nevděčnost.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (26)

ZROZENÍ V LÁSCE

A V BOLESTI

7. prosince 1976

Nejsvětější Panna Maria: Piš, můj synu.

Já, neposkrvněná Panna, jsem Matkou jediného Syna, od věčnosti zplozeného z Otce, který se v plnosti času vtělil v mém nejčistším lůně. Jsem milovaná Dcera Otce, na mně spočívá jeho milosrdný pohled; jsem snoubenka Ducha Svatého, který mě ozařuje svou nekonečnou Láskou; jsem Neposkrvněná Početí, Matka mého a vašeho Ježíše, Spasitele a Vykupitele, jsem vaše Matka.

Zrodila jsem vás v lásce a v bolesti; pokračuji v tom, že vás dále plodím v lásce a v bolesti. Miluji Ježíše, moje láska k Němu je nevyjádřitelná v lidských termínech, nemůžete to pochopit, dokud jste na zemi.

On je pravý Boží Syn, tak jako je můj pravý syn. Milovat Ho jako pravého Boha a pravého člověka je pro mne jako přirozený zákon, je to pro mne absolutní nutnost, více než ta, že vy musíte dýchat, abyste žili. Nemohu nemilovat Boha jednoho ve své přirozenosti, podstatě a vůli jakožto Trojici tří Osob.

Ale jsem také Matka vaše, můj synu, a jako Matka vás miluji stejnou intenzitou, jakou miluji Boha; zatímco láska k Bohu ve mně plodí štěstí, které rovněž není možno popsat lidskými pojmy, protože láska k Trojici je ve mně dokonalá a já žiji v Trojici, žiji jejím božským životem, mám účast na jejich božských dokonalostech, na její všemohoucnosti, vševědoucečnosti skrze milost. S láskou, kterou chovám k vám, tomu tak není, protože láska k vám je spojena s utrpením, které je pro vás rovněž nepochopitelné, protože jako lidé nejste schopni žít svůj ži-

vot zkoušky v plné věrnosti, jak byste měli, neboť těžce urážíte mého a svého Boha, moji Lásku! Jsem neposkrvněná Panna, Matka mého trojjediného Boha a Matka vaše, ale mezi vámi a mnou je váš hřích, hříchy celého lidstva.

Spolu s mým Ježíšem jsme vás vysvobodili ze spárů moci zla; jste však nevděční a nechcete uvěřit a v bezmezném zlobě dále urážíte Ježíše a probodáváte mé mateřské Srdce.

Kalvárie pokračuje a já s nevýslovnou bolestí opakuji Otci: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Urážka mého Syna je meč, který proniká mé Srdce.

Ani krvavé slzy nebyly schopny obměkčit tvrdost lidského srdce.

Zítřka 8. prosince je svátek vaší nebeské Matky a dobré děti oslavují radostně svou Matku. Moje děti, oslavujte Neposkrvněnou, složte k jejím nohám své radosti, své bolesti, své modlitby. Ona je u paty kříže, dívá se na vás a žehná vám. S modlitbou složte k jejím nohám svá dobrá předsevzetí, povězte jí, že chcete být s ní v životě i ve smrti. Moje děti, buďte vytrvalé.

Hodina není daleko. Toho, kdo mě uctívá s vírou a svatým růžencem, nevydám do chřtánů sil zla, ale zachráním ho.

Modlete se růženec vytrvale každý den, a já vás přivedu ke spáse!

Synu, žehnám ti. Ty víš, že jsem ti i se svatým Josefem stále po boku. Děti se Matky nebojí, ale milují ji.

SATANŮV DÝM

8. prosince 1976

Satanův dým pronikl do mé Círky. Můj náměstek Pavel VI. pronesl tato pravdivá slova, ale ona padla do prázdna. Odshora

bylo třeba začít a rozjímat o těchto slovech; u biskupů bylo třeba začít, protože oni jsou pro Církev základním sloupem. Tvoří její páteř a podle logiky rozumu i víry bylo tedy přirozené, že měli přijmout slova Svatého otce, učinit je předmětem svého rozjímání, aby dospěli k praktickému a realistickému závěru. Měli by se ptát sami sebe, svého svědomí, zpytovat je až do dna, zda slova Svatého otce nepředstavují pro ně závažné, odvážné a přísné napomenutí.

Opakuji znovu, že meziými biskupy nescházejí ti, kteří jsou svatí, ale většina papeží nenaslouchá, a pokud ta slova slyšeli, nepřijali je jako věc, která se je týká.

Můj synu, co chtěl papež říct těmito slovy?

Mají oči, ale nevidí

Vyložím ti to Já, Ježíš. Hleď, synu, podle vašeho lidského úsudku jen málo hříchů se může rovnat tíži hříchů prostitutky; nechci omlouvat žádný hřích, protože každý hřích je vždy to nejtěžší zlo, ale také ve zlu platí určité stupně.

Vzpomínáš si na epizodu cizoložnice z evangelia, kterou chtěli kamenovat? Nevěrnost je těžký hřích, ale já ti říkám, že hřích, který byl v srdci těch, kteří odsoudili cizoložnici k ukamenování, byl mnohem těžší než její, protože to byl hřích pýchy, a hřích pýchy a nadutosti je hřích Satanův.

Co chtěla říct slova Svatého otce „do Círky pronikl dým Satanův“? Dým přináší temnotu, dým brání ve vidění, protože v zadýmeném prostředí oči pálí a je nutné je zavřít, i proti vlastní vůli. Pýcha je ten dým, který vstoupil do mé církve, pro něj mnoho pastýřů duši a kněží nevidí, nechápou moře zmatků a protikladů, ve kterých žijí. Toho chtěl Satan dosáhnout. To udělala jeho zloba; sami soudci cizoložnice nechápali, a nechápou samotní biskupové a kněží, proč nevidí propast, která se otevírá pod jejich nohama.

Kdo uvěří, bude spasen

Rozpory moderní pastorace jsou tak četné a tak velké, že to vidí mnoho věřících a nařikají nad tím, ale nevidí to kněží a biskupové, protože upadli do komplikované Satanovy sítě, kterou jim nastražil.

Můj synu, to, co je nejbolestnější, je jejich zatvrzelost.

Zval jsem je mnohokrát, aby uvažovali o svém životě ve světle evangelia, oni však z něho přijímají jen to, co je pro ně pohodlné, a ignorují to, co jim připadá nepohodlné; nevidí pekelný dým, který je zahaluje; jejich mysl se nedotkla slova Svatého otce, ačkoliv byla v první řadě adresována jim, kněžím a biskupům, a pak všem ostatním věřícím.

Můj synu, jsem nucen ti říct a opakovat, nechci onu hodinu očišťování, pro kterou mnozí odmítají věřit a přijmout Lurdy, Fatimu a jiné četné zásahy mé Matky; ale jestliže se nerozhodnou k obrácení dnes, zítra už může být příliš pozdě.

Podívej se, můj synu, jak velké je zpuštění v mé Církvi; modli se, přinášej oběti, důvěřuj v milosrdenství mé a mé Matky, a nezůstanete sami.

Ti, kteří pokorně uvěří, budou zachráněni.

KDYŽ STRÁŽE NEBDÍ

9. prosince 1976

Biskupové spolu s papežem jsou strážci neocenitelných hodnot pravdy, dědictví vytvořeného z mé nauky a mých slov.

Biskupové s papežem jsou přirozenými strážci mravních a duchovních hodnot, které jsem zdarma daroval své Církvi.

Biskupové s papežem jsou strážci neocenitelných hodnot víry, nauky a slov, aby se to, co je božské a věčné, neměnilo s dobou, jak si v mé Církvi myslí mnozí jakožto heretičtí teologové. Jsou heretičtí, protože jsou pyšní a sebevědomí; biskupové s papežem jsou přirozenými strážci duchovních hodnot vykoupění, mého Zákona, který

se nikdy nemůže měnit, protože je věčný a božský, a nikdo na zemi, ani můj Náměstek nemá moc s ním manipulovat a přizpůsobovat jej lidské pýše a egoismu.

Biskupové spolu s papežem měli, mají a budou mít svatou povinnost obezřetně a vytrvale bdít nad těmito duchovními dary, které Bůh dal nezištně lidstvu, aby se mohlo vymanit z tyranie knížete temnot a pozvednout a spojit s trojjediným Bohem, Počátkem a Koncem, Stvořitelem a Pánem všech věcí.

Úkolem biskupů bylo a je chránit víru před útoky temných sil zla, které se opičí po Bohu a využívají k jejímu ničení právě těch, kteří byli Bohem vyvoleni chránit ji jako zbožní, věrní horlitelé pro jeho slávu, pro dobro duší; bohužel nemálo posvěcených služebníků zachvátila pýcha, strašná hluboká rána mého mystického Těla, a vůbec nepozorují satanské dílo úpadku a zkázy, kterou působí moji nepřátelé, vaši nepřátelé a nepřátelé mé Círky, a i když zpozorovali nebezpečí, nereagovali s takovou energií a silou, s jakou měli zasáhnout, protože se obávali, aby neztratili svou prestiž, měli strach, že přijdou o svou popularitu.

A když slepý vede slepého...

Jak je možno vysvětlit, že se tak šíří bludy a nemravnost? Jak je možno vysvětlit, že se dokonce obhájí zákony, které jsou proti lidské přirozenosti, jako jsou potraty, právo na prostituci, obhajoba zločinů?

Je pravda, že nescházelo hlasů protestu ze strany některých a nemnohých a dobrých, ale je také pravda, že scházela ona masová mobilizace v Církvi a použití všech dovolených duchovních i materiálních prostředků na obranu pravdy a dobra duší. Je to velmi těžká vina biskupů a kněží, že nereagovali tak, jak měli, ale často z různých důvodů raději mlčeli, a tak se stali nepřímými spolupracovníky a nástroji zla.

Hleď, synu, to jsou skutečné a zřejmé protiklady moderní pastorace, a tak není divu, že pro tuto nerozváženost je mnoho struktur Círky na cestě k zániku nebo alespoň krizi a že se zvedají vlny satanských struktur a bezbožecké a materialistické společnosti a šíří se bludné názory a s nimi mravní a často i fyzické zlo. Jaká slepota a slabost se projevuje v mé Církvi! Svatí a mučedníci nikdy nebyli a ani nejsou ustrašení.

Nepřátelé Boha a Círky se spojili ke zlu; kdyby se stejnou měrou spojili moji biskupové a kněží k dobru, tvář mé Círky by nevypadala tak, jak vypadá.

Strašná odpovědnost za těžkou nedbalost

U Mne, věčného Soudce, neobstojí výmluva, že prostředky moderního pokroku, zvláště masová média, jsou odpovědné za zlo, které existuje v lůně mé Círky. ... Jsem Bůh a znám velmi dobře kořeny současné krize; znám dobře pravé příčiny, a proto omluvy neuspokojí mou božskou spravedlnost.

Stejně prostředky a stejná technologie mohly sloužit také k dobru, mohla se postavit hráz zlu, kdyby proti němu stála živá víra oproštěná od racionalistických a marxistických poblouznění, víra dělná a čistá.

Můj soud zhodnotí stupeň kolektivní i osobní odpovědnosti mých kněží a biskupů. Vytáčky jsou zbytečné, nikdo neunikne Božímu soudu. Svědomí mnoha kněží a biskupů stojí před velkou odpovědností. Pokroutili podstatně základy křesťanského života; život je zkouška; život je boj proti temným silám zla, které nám činí nástrahy. Vyhybat se tomu znamená překroutit podstatu křesťanství. Pokorné pokání a náprava omylů bude lepší a moudřejší než všechna vykrocování.

Žehnám ti a zvu tě k lásce.

(Pokračování)
Překlad -lš-

Narodil jsem se v hluboce věřící evangelické reformní rodině, která žila zcela ze „sola scriptura“. Můj otec znal až do smrti ve věku 91 let zpaměti některé části Pavlových listů a žalmů. Každý týden jsme jako děti chodili do nedělní školy, kde nás vyučovaly „tety“ Ruth, Marie a Hanna. To spolu s výchovou v rodině položilo pevné základy mé víry. Zvláště v živé paměti mám některé příběhy „tety“ Ruth, která zářila nadšením, když vyprávěla o Ježíši. Horlivě a rád jsem četl velkou starou Bibli v Lutherově překladu. Rodný dům a nedělní škola probudily moji lásku k Písmu svatému, které bylo od začátku a také zůstalo mojí nejdůležitější knihou. Ve dvanácti letech jsem odešel do jednoho evangelického internátu na jihu Německa, kde jsem byl pohlavně zneužit a znásilněn. Můj život zde na počátku puberty utrpěl těžkou nenapravitelnou škodu. Nikdy jsem za to neobviňoval evangelickou zemskou církev, ale vždy jen dotyčné pachatele.

Po dvou letech mě rodiče umístili do jiného evangelického internátu v Münsterlandu, kde děti nacházely teplý domov a odpovíděné laskavé vychovatele.

Když moje těžkosti z předchozího internátu dosáhly vrcholu, poslali mě rodiče k příbuzným do Höchenschwandu na zotavenou. Zde jsem poprvé vstoupil sám do katolického kostela. S otcem, který byl architektem a stavebním podnikatelem, jsme jako děti navštěvovali staré slavné německé kostely a otec nám představoval umělecká díla západní kultury.

V Höchenschwandu jsem poprvé poněkud bázlivě a váhavě vstoupil sám do prostého barokního venkovského kostela, který se zapsal do mé paměti. Nehořely zde svíce a nevonělo kadidlo jako v Miláně. Ale náhle – sotva se odvažuji to popsat – mě přepadla zcela pevná jistota: Zde přebývá Bůh. Je zde pří-

tomen. Tuto jistotu jsem v evangelickém kostele nikdy neměl. Nesměle jsem šel dopředu, v roce 1955 tu byl ještě oltář se svatostánkem uprostřed, a posadil jsem se do lavice. Hořely zde jen červené lampičky.

Zpředu mě zalila vlna tepla, bezpečí a nepopsatelné útechy. Neměl jsem nikdy odvahu o tom mluvit, protože to bylo něco nevýslovného, nepopsatelného, velmi niterný stav. Poprvé opanoval mou zraněnou patnáctiletou duši hluboký mír. Od té doby jsem hledal útěchu a pokoj vždy v katolickém kostele. O několik let později jsem v evangelickém gymnáziu slyšel v hodině náboženství, jak učitel hovořil s velkou úctou o Svátosti oltářní a řekl, že katolíci věří, že kněz při večeři Páně skutečně proměňuje chléb v Kristovo Tělo a to se pak přechovává a utívá ve svatostánku.

A tu jsem se dověděl, kdo mě to ve venkovském kostele tak potěšil. Věděl jsem, že se nemusím teprve nyní stát katolíkem. Že jím už jsem. Kristus přítomný ve svatostánku mě k tomu sám povolal.

Po předčasné smrti mé matky jsem v roce 1963 podruhé delší dobu pobýval v Římě. Navštívil jsem německý národní kostel Santa Maria dell' Anima a tam jsem se poprvé setkal s katolickým knězem, tehdy mladým kurátem dr. Westhoffem (později se stal městským děkanem v Kolíně). Přednesl jsem mu přání stát se konvertitou. Vyprávěl jsem mu o svém zážitku ve Höchenschwandu, on mě pochopil a podnikl potřebné kroky. Bylo to v době koncilu a já jsem v Římě zažil věci, které zde nemohu vyprávět. Zvláštním významem pro mne bylo setkání s Pavlem VI., jehož hluboká spiritualita na mne velmi zapůsobila.

Studoval jsem tehdy v Kolíně blízko svého rodného měs-

ta Wuppertal. Dr. Westhoff mě odkázal na faráře u Sv. Albana v Stadtgartenu, dr. Huga Potha, pravého kněze podle obrazu Melchizedechova. Byl to první z celé řady katolických kněží, které mi Pán poslal do cesty.

Nikoliv analýza u významného evropského psychoanalytika byla lékem pro trauma 12letého chlapce. Byli to posvěcení kněží katolické církve, kteří mi svou plnou mocí, Kristem svěřenou ve svátosti pokání, a výkladem Božího slova zprostředkovali pozeňání a uzdravení.

Ani zdařilá analýza vynikajícího lékaře mi nemohla zprostředkovat to, co mi mohla dát Církev svou apoštolskou plnou mocí, totiž rozlišení mých hříchů od hříchů těch druhých, a tím rozvázat uzel a smířit mé hříchy svátostným rozhrěšením. Kněží tak pokračovali v tom, co začalo ve Höchenschwandu, a přivedli mě k tomu, že jsem získal úplné odpuštění a především osvobození.

Byl jsem pokřtěn v Říši jediným „německým křesťanem“. Protože jsem neměl jistotu, zda použil platnou formuli, nařídil kardinál Fring nový podmíněný křest. Tuto velkou milost jsem obdržel ve věku 24 let pozdě dopoledne v nádherném chrámu sv. Albana v Kolíně. Kostelník byl mým kmotrem.

První svaté přijímání jsem přijal ještě před oficiálním přijetím do katolické církve v malém vesnickém kostele od jednoho františkána. Nemohl jsem to prostě už vydržet. Co jsem prožil na klekátku pro přijímání, to se vůbec nedá popsat. Ale vždy mě napadají slova Otce Pia: „Hleď, aby tvoje poslední svaté přijímání bylo tak čisté jako první.“

Prožil jsem, jaké světy leží mezi protestantskou večeří a svátým přijímáním.

Proč jsem se stal katolíkem

Odpověď na jedno (evangelické) obvinění – proč?

Nestal jsem se katolíkem proto, že to byl evangelický internát, kde jsem byl zneužit, nebo že mi nevyhovovaly poměry v církvi. Stal jsem se katolíkem, protože se mi Kristus zjevil v Eucharistii a já jsem našel to, po čem jsem vždy toužil.

A stal jsem se katolíkem, protože tato Církev při všech lidských slabostech zachovává věrně Kristem založenou apoštolskou posloupnost a má v zástupci Krista na zemi svého pastýře. Luther a reformátoři zrušili posloupnost a nechali část Kristova stáda bez pastýře. A protestantské stádo se rozpadlo na tisíce denominací, které ani mezi sebou nejsou jednotné.

Své protestantské dědictví, lásku k Písmu svatému, vděčně zachovám až do smrti.

Zachovám také lásku ke všem opravdovým křesťanům.

Ale nikdy nebude pro mne možné, abych odstoupil od svátostné plnosti a vrátil se tam, kde se jen zakrývá svátostná prázdnota.

Nemohu vystoupit ze svaté katolické Církve ani kvůli vnitřnímu, ani vnějšímu nátlaku, protože nemohu vystoupit sám ze sebe.

Jsem v tomto domě Církve z živých kamenů jedním kamenem, i když se drobí a potřebuje je svátostné kladivo.

I když lidé v této Církvi hřešili a dále hřeší, jsem si i jako hříšný člověk vědom, že On, její Hlava, činí Církev hříšníkům každý den Církvi svatých a vyzbrojuje je svátostmi, aby odporovali knížeti toho světa jako poslední bašta.

Toto vědomí mě naplňuje velkou radostí a pokojem.

Díky Pánu, který mě ze své milosti povolal do své Církve. Nikdy se od ní nechci odloučit!

Der Fels 12/2011

Překlad -lš-

KRISTOVA EUCHARISTICKÁ MODLITBA - dokončení ze str. 2

jsou umístěna do tohoto kontextu modlitby; v ní se chvála a požehnání berachy stávají požehnaním a proměněním chleba a vína v Ježíšovo Tělo a Krev.

Dříve než ustanovující slova nastupují gesta: gesto lámání chleba a pozvednutí kalicha s vínem. Ten, kdo láme chléb a podává kalich, je především hlava rodiny, která přijímá ke svému stolu rodinné příslušníky, ale tato gesta jsou také gesty pohostinnosti, přijetí do společenství ke stolu cizince, který k domu nepřínáleží. Tato totožná gesta, jimiž se Ježíš při večeři loučí se svými, získávají novou hloubku: Pán dává viditelné znamení o přijetí ke stolu, kde se Bůh daruje. Ježíš v chlebu a vínu nabízí a sdílí sám sebe.

Anticipované darování

Ale jak se to může všechno uskutečnit? Jak může Ježíš darovat v této chvíli sám sebe? Ježíš ví, že mu bude život odňat v trestu kříže, hlavním trestu nesvobodných lidí, který Cicero nazývá *mors turpissima crucis* (nejpotupnější smrt kříže). Darom chleba a vína, který daruje při Poslední večeři, Ježíš anticipuje svou smrt a své zmrtnýchvstání a uskutečňuje tak to, co řekl v řeči o Dobrém pastýři: *Dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.* (Jan 10,17-18) Daruje tedy svůj život, který mu bude odňat, a tím způsobem přetváří svou násilnou smrt v aktivní, svobodnou a výkupnou oběť.

V modlitbě zahájené podle rituálních forem biblické tradice ukazuje Ježíš ještě jednou svou identitu a své rozhodnutí naplnit až do konce své poslání totální lásky, oběti poslušnosti k vůli Otce. Hluboká originalita rozhodnutí darovat sebe sama svým

skrze eucharistickou památku je vrcholem modlitby, která charakterizuje hostinu na rozloučenou se svými. Když rozjímáme o Ježíšových gestech a slovech v tuto noc, vidíme jasně, že intimní a hluboký vztah k Otci je místem, ve kterém uskutečňuje gesto darovat svým, každému z nás, svátost lásky, *Sacramentum caritatis*. Během večeře dvakrát zazní slova: *To činite na mou památku.* (1 Kor 11,24.25) Darom sebe sama slaví své Velikonoce a stává se pravým Beránkem, který přivádí k naplnění celý starozákonní kult. Proto když svatý Pavel hovoří ke korintským křesťanům, dosvědčuje: *Náš velikonoční beránek - Kristus - je již obětován. Proto slavme svátky s nekvašenými chleby, to je s upřímností a životem podle pravdy.* (1 Kor 5,7-8)

Dar podpory a síly

Evangelista Lukáš zachoval další vzácný prvek události Poslední večeře, který nám dovoluje vidět dojemnou hloubku Ježíšovy modlitby za své v onu noc, jeho pozornost ke každému. Počínaje modlitbou díkyvdání a požehnání, Ježíš dospěje k eucharistickému daru, daru sebe sama, a zatímco daruje rozhodující svátostnou skutečnost, obrací se k Petrovi. Na závěr večeře mu říká: *Šimone, Šimone, satan*

si vyžádal, aby vás směl protřít jako pšenici, ale já jsem za tebe prosil, aby tvoje víra nezanikla. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj své bratry. (Lk 22,31-32) Když se blíží zkoušky také pro jeho učedníky, Ježíšova modlitba podpirá jejich slabost, jejich námahu pochopit, že Boží cesta vede skrze velikonoční tajemství smrti a zmrtnýchvstání započaté obětí chleba a vína. Eucharistie je chléb poutníků, který se stává silou pro toho, kdo je unaven, vyčerpan a dezorientován. A je to modlitba zvláště za Petra, aby utvrzoval bratry ve víře, až se jednou obrátí. Evangelista Lukáš připomíná, že to byl právě Ježíšův pohled, který vyhledal tvář Petrovu ve chvíli, kdy se dopustil trojího zapření, aby mu dodal síly znovu se vydat na cestu za Ním: *V tom okamžiku, když ještě mluvil, zakokrhal kohout. Tu se Pán obrátil a pohledl na Petra. A Petr si vzpomněl na to, co mu Pán řekl.* (Lk 22,60-61)

Spojení s Pánovou modlitbou

Draží bratři a sestry, když se účastníme Eucharistie, prožijeme mimořádným způsobem modlitbu, kterou Ježíš vykonal a stále vykonává za každého, aby zlo, které všichni v životě potkáváme, nezvítězilo, ale aby v nás působila přetvářející síla Kristo-

vy smrti a zmrtnýchvstání. V Eucharistii Církve odpovídá na Ježíšovu žádost: *To činite na mou památku* (Lk 22,19; srov. 1 Kor 11,24-26); opakuje modlitbu požehnání a díky a s ní slova proměňování chleba a vína v Tělo a Krev Páně. Naše Eucharistie jsou skutečnostmi, které se vážou na tento moment modlitby, jsou vždy novým spojením s Ježíšovou modlitbou. Církve od počátku chápala slova proměňování jako součást modlitby vykonávané spolu s Ježíšem; jako ústřední část chvály plné věčnosti, skrze kterou je nám plod země a lidské práce znovu Bohem darován jakožto Ježíšovo Tělo a Krev, jako sebedarování samotného Boha a přijímající lásky Syna (srov. *Ježíš Nazaretský II.*, str. 87). Když se účastníme Eucharistie, když se sytíme Tělem a Krví Božího Syna, spojujeme svou modlitbu s modlitbou velikonočního Beránka v jeho poslední noci, aby náš život nebyl ztracen ani přes naši slabost, naše nevěrnosti, ale aby byl přetvořen.

Draží přátelé, prosme Pána, aby naše účast na jeho Eucharistii, tak nezbytná pro náš křesťanský život, byla po náležitě přípravě, k níž patří i svátost pokání, vždy vrcholným bodem naší modlitby. Prosme, abychom také my, hluboce spojení s jeho vlastní obětí Otci, mohli přetvářet naše kříže ve svobodně a odpovědně přinášenou oběť lásky k Bohu i k bratrům. Děkuji.

*Bollettino Vaticano 11. 1. 2012
Mezitulky redakce Světla*

Překlad -lš-

KROKODÝLÍ MLÁDĚ

Při generální audienci ve středu 11. ledna přinesli pracovníci římské zoologické zahrady papeži 40 cm dlouhého krokodýlka. Vypěstovali ho v „Bioparco di Roma“ z vajíčka pocházejícího z Kuby. Při papežově návštěvě Kuby v březnu se má krokodýl vrátit do své vlasti, kde bude předán jedné vědecké instituci. Kromě pracovníků zoologické zahrady pozdravilo papeže také 200 umělců italského cirkusu.

POČTY ŘEHOLNÍKŮ A ŘEHOLNIC

V katolické církvi podle posledních údajů (2009) působí 875 000 řeholníků a řeholnic. Z toho 135 000 je mužů a 740 000 žen. Každá šestá z těchto Bohu zasvěcených osob žije v Itálii, kde působí 122 000 řeholnic a 18 000 řeholníků.

Kath-net

V prvních třech stolecích svých dějin prožívala církev často dlouhá období, kdy všechny projevy náboženské příslušnosti k ní musely být z veřejného života vyloučeny. Nedá se ovšem říct, že by tato forma útisku a pronásledování znamenala úpadek křesťanské kultury. Naopak, právě v této době se vytvářely její pevné základy a církev i přesto, že byla zvenčí podrobena pronásledování a uvnitř se velmi brzy musela potýkat s bludnými naukami, zaznamenávala trvale tak velký růst a expanzi, jaká je dnes pro nás těžko představitelná.

Termín sekularizace dávní křesťané neznali, ale znali jiný termín: odpadlictví. Odpadlíky ze svého středu vylučovali, a pokud je přijímali zpět, dělo se tak až po těžkém a dlouhém pokání. Odpadlíků bylo někdy hodně, ale těch, kteří pro svou víru položili život, bylo mnohem více, dokonce tolik, že nakonec císař Galerius uznal marnost svého boje proti nim a vydal edikt, který vrcholil větou: „Nechť jsou od nynějška křesťany.“ (Ut deo sint christiani.)

I celé další dějiny ukazují, že není rozhodující, v jaké situaci se křesťané ocitnou, nýbrž to, jak se v ní zachovají. Úpadek víry a mravů se výrazně projevoval nikoliv za pronásledování, ale následoval často po obdobích rozkvětu a jakéhosi „duchovního blahobytu“. Odpovědí na velký pokles zbožnosti pak býval nakonec nový rozkvět horlivosti, svatosti a řeholního života. V předpovědi našeho Pána o nepřemožitelnosti jeho církve je obsažena také předpověď trvalého úsilí odvěkého Nepřítele zničit Boží království na zemi. Ačkoliv žádná vlna Satanových úspěchů nemá vyhlídky na trvalý úspěch, představuje každé období velké zkoušky také situace, ve kterých mnoho duší neobstojí.

Současný stav Kristovy církve se však zřetelně odlišuje od dřívějších období. Na šíření bludů a úpadek víry, zbožnosti a mravů odpovídala církev

Na slovíčko

od prvopočátku svoláním svého sněmu, který jasně vyložil a formuloval pravdu a zavdal podnět k novému rozkvětu církevního života. Závěry sněmů byly vždy tak jednoznačné, aby nepřipouštěly pochybnost. Tentokrát padesát let po zahájení posledního koncilu však církev nejenže neprožívá období rozkvětu, o jakém snil papež, který jej svolal, ale ocitá se v nejistotě a v narůstající krizi, na kterou doplácí velké množství věřících, kteří dospěli k závěru, že je již v jediné Kristově církvi nic nedrží, a proto ji opustili a dále opouštějí. Děje se tak i přesto, že všechno, co se jim mohlo jevit jako náročné a nepohodlné, se z katolického náboženství vytrácí a zamlčuje. Diecéze v kdysi katolických zemích pokládají za velký úspěch, jestliže počet věřících, kteří vystupují, dále neroste, ale zůstává aspoň na stejné úrovni. Ale to je stále zcela opačný trend, než jakým by se mělo vyznačovat Boží království, které Pán připodobnil ke kvasu, který musí vzchá-

zet, to znamená, věřících by nemělo ubývat, ale trvale přibývat.

To, co se skrývá pod „krycími názvy“, jako jsou sekularizace, hermeneutika diskontinuity, liberalizace, relativismus, racionalismus a pluralismus, není nic jiného než úpadek víry, zbožnosti, sebekázně a úcty k autoritě samotného Boha i těch, kterým Bůh tuto autoritu zde na zemi svěřil. Snad ještě nikdy se nestalo, aby umrtvující a zhoubný trend se dokonce odvolával na koncil a jeho ducha (srov. vyjádření matky Angeliky na str. 7). Takový úspěch Satan dosud v dějinách nezaznamenal.

Jestliže do seminářů přicházejí adepti, kterým schází základní křesťanské znalosti a kultura, jaký je pak stav těch ostatních, kterým by ani nenapadlo, aby usilovali o život zasvěcený Bohu? Křesťané se přestali zajímat o spásu, přestali se bát pekla a mít zájem o nebe. Proč? Protože o těchto skutečnostech neslyší a takřka nic neví. Ztratili ze zřetele samu podstatu křesťanství. Znamená to, že tato

FILIPÍNY

I přes varování před teroristickým útokem uskutečnil se v Manile o Vánocích tradiční průvod s černým Jezulátkem. Miliony věřících vytvořily procesí dlouhé 5 km. 15 tisíc policistů zajišťovalo pořádek a bezpečnost. Tento tradiční průvod se koná již od roku 1606 a účasti na něm se připisuje uzdravující síla. Hrozby teroru jdou na vrub islámských milicí z jihu země.

(ap/fides)

INDIE

Islámští a hinduističtí fundamentalisté systematicky vysílají do křesťanských společenství své špehy. Chtějí si tak udržet přístup k interním informacím o křesťanských komunitách a využívat jich k protikřesťanské propagandě. Na internetu se objevují snímky křtů a svateb Indů, kteří přestoupili ke křesťanství. To vyvolává protikřesťanské nálady. Oznamilo to „Catholic-Christian Secular Forum“.

(CSF) (fides/kila)

MALAJSIE

Islámský ministr Al Hamman byl vyloučen z islámské strany PAS, protože štvál proti křesťanům. Ztratil také své ministerské křeslo. Obvinil křesťany z vytváření ilegální organizace pro nábor muslimů ke křesťanství.

(kna)

společnost je postižena na tom nejcitlivějším místě: rozešla se nejen s křesťanskou tradicí, ale i se základní lidskou tradicí a povinností předávat poselství víry a lidství dalším generacím. Kde není víry, není naděje, a kde není naděje, není láska, tedy podstatata lidství.

Je to ovšem skutečnost příznačná nikoliv pro celý svět, ale hlavně pro země kapitalistického Západu. V rozporu s očekáváním vysloveným před 50 lety, že celý svět je dobrý a všichni přijmou předkládanou pravdu, tyto země stojí tváří v tvář vážné ekonomické, morální i politické krizi, která ohrožuje celé lidstvo. Proč? Protože křesťanství se svou vlastní sekularizací natolik přizpůsobilo zpohanštělé společnosti, že pro lidstvo přestává být solí a světlem.

Ale jsou oblasti světa, kde má křesťanství zcela jinou tvář: té části své církve, kde zavládla pohodlnost, svévole a pýcha, staví Pán jako zrcadlo křesťany z mnoha míst třetího světa, kde jsou zde vystaveni největšímu pronásledování, jaké církev ve svých dějinách zažila.

Boží Syn neopustil lúno Otce a nesestoupil na zem, aby nám dal návod, jak si zařídit na zemi křesťanský komfort. Jeho smrt na kříži nebyla justiční omyl, ale jediná cesta, jak nám hříšným otevřít opět brány nebe a ukázat cestu ke spáse. Přišel opravdu čas, abychom „povstali ze sna“. Naplňují se totiž varovaná Apoštolova slova: „Nastanou těžké chvíle. Lidé budou sobečtí, chtiví peněz, vychloubační, pyšní, na cti utrhační, rodičů neposlušní, nevděční, bohaprázdní, bez citu, nesmířliví, nevázaní, hrubí, k dobrému neteční, zrádci, drzí, nadutí, milující rozkoš více než Boha. Budou sice navenek ukazovat zbožnost, ale ve skutečnosti ji mít nebudou. ...Všichni, kdo chtějí žít zbožně v Kristu Ježíši, budou pronásledováni. Ale s lidmi špatnými to bude horší a horší...“

Přicházej s tím, ať je to vhod či nevhod.“ (srov. 2 Tim 3,1-4,2)

-lš-

Pondělí 30. 1. 2012: 6:05 Octava dies (656. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Ceferino Jiménez Malla – Cíkan v nebi **7:05** Čteme z křesťanských periodik **7:10** Jezuité o: Divadlo spirituality **7:30** Přejeme si... **7:45** Dvanáct rwandských mučedníků **8:00** Národní ústav lidové kultury ve Strážnici **8:20** Post Scriptum s P. Františkem Blahou SDB **8:40** Pro vita mundi (131. díl): Manželé Perašinovi **9:15** Dobrý Pastier **9:55** Nedělní čtení (10. díl): 4. neděle v mezidobí **10:25** BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Priore Giovanni Tomasi, OCD **10:40** Terra Santa News: 25. 1. 2012 **11:00** Noekreace aneb Vandrování (124. díl) **11:10** Noeland (49. díl) **11:40** Sedmihlásky (48. díl) **11:45** Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Záznam koncertu z kostela Sv. Duha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) [P] **13:15** Mauricius – nová hranice **13:40** Octava dies (656. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:10** Rezance s makom **14:25** Noční univerzita: Žena z pohledu Krista – sr. Veronika Barátová [P] **16:10** Hornolidečko – Valašská Senice **16:20** Po hladině: Dům [P] **16:40** Exit 316 MISE: Blízká setkání lidského druhu **17:00** NOEparáda (149. díl) [L] **18:05** Salesiánský magazín [P] **18:20** Hermieho zpívánky **18:25** Sedmihlásky (48. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (22. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Ars Vaticana (16. díl) **19:10** Ekoauto (26. díl) [P] **19:30** Přejeme si... **19:45** Hornolidečko – Valašská Senice **20:00** Věrní Kristu **21:00** Obec Šúrovce **21:10** Na koberečku (119. díl) **21:20** Krásy Čech a Moravy (19. díl): Loket **21:50** Čteme z křesťanských periodik **22:00** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Člověk a jeho povolání ke štěstí **22:50** Misionáři, cestovatelé lásky [P] **23:20** Putní místo Starý Bohumín **23:30** Octava dies (656. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Quo Vadis **2:20** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 31. 1. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašská Senice **6:15** Cesta k andělům (19. díl): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP (1. část) **7:00** Ekoauto (26. díl) **7:15** Klub Valdocco **7:25** Jak potkávat svět (8. díl): Se Štěpánem Rakem a jeho synem Janem-Matějem **8:45** Charita sv. Anežky Otokovice (4. díl): Nový domov Otokovice **8:55** Jan Pavel II., okamžiky pontifikátu **10:00** Octava dies (656. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:35** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Člověk a jeho povolání ke štěstí **11:20** Čteme z křesťanských periodik **11:25** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z Proskovického rybníka **11:40** Sedmihlásky (48. díl) **11:45** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (70. díl): Dechovka **12:35** Toulání **12:40** Ars Vaticana (16. díl) **12:50** Don Rua – Nástupce **13:15** Terra Santa News: 25. 1. 2012 **13:40** Jezuité o: Divadlo spirituality **14:00** Don Bosco Network: Síť salesiánské pomoci Don Bosco **14:25** Otázky na téma: Péstounská péče **16:00** Hornolidečko – Valašská Senice **16:10** Přejeme si... **16:25** Krůček po krůčku [P] **16:50** Sestry v akci **17:00** BET LECHEM – vnitřní domov (21. díl): Priore Giovanni Tomasi, OCD **17:15** Zatoulané pohádky **18:00** Noeland (49. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (14. díl): O papírové lodičce [P] **18:40** Sedmihlásky (48. díl) **18:45** Obec Šúrovce **18:55** Don Bosco: světec, který skákal salta **19:30** Noekreace aneb Vandrování (124. díl) **19:40** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2012 [P] **20:00** Don Bosco (2. díl) **21:35** Dej mi duše a ostatní si ponech [P] **22:35** Putování po evropských klášterech: Trapistický klášter v Orval, Belgie [P] **23:10** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2012 **23:25** Post Scriptum s P. Františkem Blahou SDB **23:45** Přejeme si... **0:05** Cvlikání (5. díl): Zhasní **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 1. 2. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2012 **6:20** Misionáři, cestovatelé lásky **6:50** Noční univerzita: Žena z pohledu Krista – sr. Veronika Barátová **8:30** Čteme z křesťanských periodik **8:35** Noeland (49. díl) **9:05** Ars Vaticana (16. díl) **9:15** Dobrý Pastier **9:50** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Gáborem I. díl **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Na koberečku (119. díl) **13:00** Hudební magazín Mezi pražci **13:30** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (22. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Život zvířeti **14:45** Noekreace aneb Vandrování (124. díl) **14:55** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z proskovického rybníka **15:10** Salesiánský magazín **15:25** Dvanáct rwand-

ských mučedníků **15:40** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2012 **16:00** NOEparáda (149. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Odpuštěný, vypuštěný [P] **17:20** Sestry v akci **17:45** Hornolidečko – Valašská Senice **18:00** Octava dies (656. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Maminčiny pohádky (15. díl): O splněném přání [P] **18:40** Sedmihlásky (48. díl) **18:45** Putování po evropských klášterech: Trapistický klášter v Orval, Belgie **19:15** Terra Santa News: 1. 2. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Léta leti k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský **20:25** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Získávání svobody mezi omezeními [P] **21:05** U NÁS **22:10** Historie československého vojenského letectví (5. díl) [P] **22:40** Hornolidečko – Valašská Senice **22:50** Noekreace aneb Vandrování (124. díl) **23:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. [P] **23:30** Krásy Čech a Moravy (19. díl): Loket **0:05** Věrní Kristu **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 2. 2. 2012: 6:05 Hornolidečko – Valašská Senice **6:15** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (22. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:35** Čteme z křesťanských periodik **6:40** Léta leti k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský **7:00** Platinové písničky (70. díl): Dechovka **7:30** Rezance s makom **7:45** Modra **8:10** Dvanáctiletý Ježíš v chrámu **9:40** Obec Šúrovce **9:55** Otázky na téma: Péstounská péče **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlásky (48. díl) **11:45** Maminčiny pohádky (15. díl): O splněném přání **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Erintések – Doteky **13:10** Terra Santa News: 1. 2. 2012 **13:35** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:05** Věrní Kristu **15:05** Velké srdce pro Zlín: o Festivalu pod věží **15:20** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z Proskovického rybníka **15:35** Národní ústav lidové kultury ve Strážnici **16:00** Zpravodajské Noeviny: 31. 1. 2012 **16:15** Podobnosti (1. díl) [P] **16:45** Dana & Přátelé (1. díl) [P] **17:15** Noekreace aneb Vandrování (124. díl) **17:25** Ars Vaticana (17. díl) [P] **17:35** Jezuité o: Divadlo spirituality **18:00** Ragazzi di strada – Děti ulice **18:25** Sedmihlásky (48. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vřt [P] **18:40** Cesta k andělům (19. díl): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP (1. část) **19:30** Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) **19:40** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2012 [P] **20:00** Jak potkávat svět (9. díl) [P] **21:20** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2012 **21:35** Post Scriptum s P. Petrem Karasem [P] **22:00** Přejeme si... **22:15** Bradi Barthová [P] **22:30** Octava dies (656. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:00** NOEparáda (149. díl) **0:05** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2012 **0:20** Exit 316 MISE: Odpuštěný, vypuštěný **0:40** Óda na ... **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 3. 2. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2012 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (124. díl) **6:30** NOEparáda (149. díl) **7:30** Salesiánský magazín **7:45** Krásy Čech a Moravy (19. díl): Loket **8:15** Hudba na pražské Loretě **8:50** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Získávání svobody mezi omezeními **9:35** Na koberečku (119. díl) **9:50** Věrní Kristu **10:55** Zatoulané pohádky **11:40** Sedmihlásky (48. díl) **11:45** Maminčiny pohádky (16. díl): Osika a vřt **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Mikroregion Trémšín (2. díl) **12:30** Zakončení her V. zimní olympiády dětí a mládeže 2012 [L] **13:40** Záznam koncertu z kostela sv. Duha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) **14:50** Zvečené šupolím **15:05** Misionáři,

SVATÁ HORA U PŘÍBRAMI – ÚNOR 2012

2. 2. Uvedení Páně do chrámu (Hromnice), svátek. Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 hod. Žehnaní svíců při všech mších.

11. 2. Panny Marie Lurdské, památka. Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30 hod.

22. 2. Popeleční středa. Udělování popelce při všech mších. Hudba při mši svatě v 17.00 hod. – P. J. Olejník: mešní proprium, Česká mše z Andělské hory.

23. 2. 1. koncert cyklu „Hudba v nezvyklých souvislostech“ – koncert v refektáři kláštera v 18.00 hod. Barokní a soudobé skladby pro zobcovou flétnu a cembalo. M. Devátá, J. Šlechtová.

cestovatelé lásky **15:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (22. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **16:00** Život zvířeti **16:40** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2012 **16:55** Dobrý Pastier **17:30** Věci víry **18:00** Noeland (49. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti [P] **18:40** Sedmihlásky (48. díl) **18:45** Léta leti k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský **19:05** Ars Vaticana (17. díl) **19:15** Zázněje Roberta Hliněnského **19:45** Hornolidečko – Leskovec **20:00** Noemova pošta 2012: únor [L] **21:30** Salesiánský magazín **21:45** Na koberečku (119. díl) **22:00** Nedělní čtení (11. díl): 5. neděle v mezidobí [P] **22:30** Přejeme si... **22:45** Terra Santa News: 1. 2. 2012 **23:05** Podobnosti (1. díl) **23:35** Dana & Přátelé (1. díl) **0:10** Jezuité o: Divadlo spirituality **0:30** Historie československého vojenského letectví (5. díl) **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 4. 2. 2012: 6:05 Hornolidečko – Leskovec **6:15** Podobnosti (1. díl) **6:45** Dana & Přátelé (1. díl) **7:20** Léta leti k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský **7:40** Ragazzi di strada – Děti ulice **8:05** Přejeme si... **8:20** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z Proskovického rybníka **8:35** Noeland (49. díl) **9:05** Sedmihlásky (48. díl) **9:10** Koncert skupiny MRRK /CZ/: Festival pod věží 2010 [P] **9:40** Exit 316 MISE: Odpuštěný, vypuštěný **10:00** NOEparáda (149. díl) **11:05** JuniorTV Kopřivnice (22. díl) [P] **11:25** Unitate **11:35** Terra Santa News: 1. 2. 2012 **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 2. 2. 2012 **12:25** Nedělní čtení (11. díl): 5. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Modra **13:40** U NÁS **14:40** Post Scriptum s P. Petrem Karasem **15:00** Noekreace aneb Vandrování (124. díl) **15:10** Dvanáct rwandských mučedníků **15:25** Platinové písničky (70. díl): Dechovka **16:00** Krásy Čech a Moravy (20. díl): Západní Čechy [P] **16:50** Obec Šúrovce **17:00** Generální audience papeže Benedikta XVI. **17:30** Bradi Barthová **17:40** Zvečené šupolím **18:00** Hornolidečko – Leskovec **18:10** Rezance s makom **18:25** Sedmihlásky (48. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (17. díl): Ostrov blaženosti **18:45** Hudební magazín Mezi pražci [P] **19:25** Nedělní čtení (11. díl): 5. neděle v mezidobí **20:00** Jezuité o: Mariánská zjevení [P] **20:20** Cesta k andělům (20. díl): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP (2. část) **21:05** Hlubinami vesmíru s dr. Pavlem Gáborem I. díl [P] **21:45** Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) **22:00** Noční univerzita: Žena z pohledu Krista – sr. Veronika Barátová **23:40** Skanzen Zubrnice **0:05** Záznam koncertu z kostela Sv. Duha v Ostravě-Zábřehu (SHF 2009) **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 5. 2. 2012: 6:15 Nedělní čtení (11. díl): 5. neděle v mezidobí **6:45** Ars Vaticana (17. díl) **6:55** Jak potkávat svět (9. díl) **8:15** Věci víry **8:40** Misionáři, cestovatelé lásky **9:10** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (22. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **9:30** Modra **10:00** Krůček po krůčku **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Odry [L] **11:35** Na koberečku (119. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (71. díl): Dechovka [P] **13:45** Cesta k andělům (20. díl): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP (2. část) **14:30** Atlas Charity: Sešli se, aby pomohli... (Hospic sv. Lukáše) **14:45** Betlém v Horní Lidči **15:15** Noční univerzita: P. Amedeo Ferrari, OFM – Získávání svobody mezi omezeními **16:00** Po hladině: Dům **16:20** JuniorTV Kopřivnice (22. díl) **16:45** Noekreace aneb Vandrování (125. díl) [P] **16:55** Sedmihlásky (49. díl) [P] **17:00** Noeland (50. díl) [P] **17:30** Divadélko Bubáček (19. díl): Vodník z Proskovického rybníka [P] **17:45** Koncert skupiny MRRK /CZ/: Festival pod věží 2010 **18:10** Exit 316 MISE: Odpuštěný, vypuštěný **18:30** Hudba na pražské Loretě **19:10** Léta leti k andělům (40. díl): Mons. František Radkovský **19:30** Čteme z křesťanských periodik **19:35** Přejeme si... [P] **20:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (23. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (657. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:55** Janáčkův máj 2009 – Ludgovičce **22:30** Mikroregion Trémšín (2. díl) **22:40** Život zvířeti **23:20** Nedělní čtení (11. díl): 5. neděle v mezidobí **23:50** Ars Vaticana (17. díl) **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svátý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA ÚNOR 2011

Všeobecný: Aby všechny národy měly přístup k vodě a jiným zdrojům pro každodenní život.

Misijní: Aby Pán podporoval úsilí zdravotníků, kteří pomáhají nemocným a starším v nejchudších oblastech světa.

Úmysl našich biskupů: Aby nás Duch Svátý hlouběji uváděl do Božího synovství.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na volně koncipovaný **cyklus duchovních obnov ŠKOLA BLAHOŠLAVENSTVÍ**, který souvisí s pastorační přípravou na rok 2013. Duchovní obnova na téma **Blahoslavení, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni** se uskuteční ve dnech **11.-12. 2. 2012** a bude opakována **3.-4. 3. 2012**. Více informací na www.premonstratky.cz/centrum. Z důvodu omezené kapacity je **nutné se přihlásit do 6. 2. 2012 (resp. 27. 2. 2012)** na e-mail: info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Farnost Šternberk a hnutí Modlitby matek vás společně zvou na **HROMIČNÍ POUŤ MATEK do Šternberka**, která se uskuteční v **sobotu 4. února 2012** ve farním kostele Zvěstování Panny Marie a v kulturním domě ve Šternberku. **Program pouťi:** 9.30 hod. modlitba radostného růžence a příležitost ke svátosti smíření • 10.00 hod. mše svatá s darováním svíce a symbolickou obětí matek – hlavní celebrant P. Alfréd Volný, ředitel Teologického konviktu v Olomouci • 12.30 hod. společný oběd (z vlastních zásob), po něm duchovní program se sestrou Veronikou Barátovou • 15.00 hod. adorace a odevzdání jmen dětí do košíčku • 15.30 hod. závěrečné požehnání a zakončení pouťi. Svíce k oběti si budete moci zakoupit při příchodu do kostela. Letos se nebude vydávat oběd, proto si, prosím, vezměte s sebou vlastní jídlo. Káva a čaj budou zajištěny. Účastnický poplatek za odpolední program v kulturním domě činí 50 Kč. **Maminky, které se zúčastní programu, přihlašte se nejpozději do 30. ledna 2012 na adresu: Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, 785 01, tel. 731 621 117 nebo 585 013 714, e-mail: farasternberk@seznam.cz.**

Farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou **4. února 2012** na druhou z přednášek kurzu „**ČEMU VĚŘÍME**“ – **OTEC, JEŽÍŠ KRISTUS** (Mgr. **Katerina Brichcinová**). **Program:** 13.00–14.00 – 1. blok přednášky • 20 minut přestávka • 14.20–15.20 – 2. blok přednášky • 20 minut přestávka • 15.40–16.15 diskuse. Kurz se bude konat formou přednášek a následné besedy s přednášejícím **vždy první sobotu v měsíci**, od 13.00 do 16.30 hodin v exercičním domě Emauzy. Je určen pro farníky, vikariát a zájemce z široké veřejnosti. Kostru cyklu tvoří základní témata z Katechismu katolické církve.

Matice svatokopecká pořádá v **neděli 12. února 2012 v 16 hodin ve Francouzském sále svatokopecské fary (Sv. Kopeček u Olomouce) BESEDU S MANŽELY ČERNÝMI O JEJICH NÁVŠTĚVĚ ČINY**, doplněnou promítáním snímků z této návštěvy.

Liturgická čtení

Neděle 29. 1. – 4. neděle v mezidobí

1. čt.: Dt 18,15–20

Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9

Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes*

uposlechli jeho hlas! Nezatvrzujte svá srdce!)

2. čt.: 1 Kor 7,32–35

Ev.: Mk 1,21–28

Slovo na den: Co je ti po nás!?

Pondělí 30. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 15,13–14.30; 16,5–13a

Ž 3,2–3.4–5.6–7

Odp.: 7b (*Povstaň, Hospodine, zachraň mě!*)

Ev.: Mk 5,1–20

Slovo na den: Jdi domů ke své rodině.

Úterý 31. 1. – památka sv. Jana Boska

1. čt.: 2 Sam 18,9–10.14b.24–5a.30–19,4

Ž 86(85),1–2.3–4.5–6

Odp.: 1a (*Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě!*)

Ev.: Mk 5,21–43

Slovo na den: Neboj se, jen věř!

Středa 1. 2. – ferie

1. čt.: 2 Sam 24,2.9–17

Ž 32(31),1–2.5.6.7

Odp.: srov. 5c (*Odpuš, Pane, co jsem zavinil hříchem.*)

Ev.: Mk 6,1–6

Slovo na den: Mezi námi.

Čtvrtek 2. 2. – svátek Uvedení Páně do chrámu

1. čt.: Mal 3,1–4 nebo Žid 2,14–18

Ž 24(23),7.8.9.10

Odp.: 10b (*Hospodin zástupů, on je král slávy!*)

Ev.: Lk 2,22–40

Slovo na den: Zvnuknutí Ducha.

Pátek 3. 2. – nez. pam. sv. Blažeje nebo sv. Ansgara

1. čt.: Sir 47,2–13

Ž 18(17),31.47+50.51

Odp.: 47b (*Sláva buď Bohu, mému spasiteli!*)

Ev.: Mk 6,14–29

Slovo na den: Co bych si měla žádat?

Sobota 4. 2. – nez. sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Král 3,4–13

Ž 119(118),9.10.11.12.13.14

Odp.: 12b (*Nauč mě, Hospodine, svým příkazům!*)

Ev.: Mk 6,30–34

Slovo na den: Neměli čas ani se najíst.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

28. LEDNA – 4. ÚNORA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 29. 1.		PO 30. 1.		ÚT 31. 1.		ST 1. 2.		ČT 2. 2.		PÁ 3. 2.		SO 4. 2.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1722	1941	1181	1311	1296	1438	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	786	884	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1723	1941	1182	1312	1296	1438	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1297	1439	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1724	1942	1186	1317	1297	1439	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	691	780	1155	1284	1724	1943	1186	1317	1297	1439	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1724	1943	1186	1317	1297	1439	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	691	780	1156	1284	1293	1434	1187	1318	1298	1440	1304	1446	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1298	1440	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1299	1441	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	691	780	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1298	1440	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:	SO 28. 1.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1727	1946	1192	1323	1300	1442	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1300	1442	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1300	1443	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1730	1949	1196	1327	1302	1445	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	691	780	691	780	1164	1294	1731	1950	1196	1328	1303	1445	1227	1361	692	781
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1731	1950	1196	1328	1303	1445	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	691	780	691	780	1165	1295	1293	1434	1197	1329	1298	1440	1304	1446	692	782
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

STAVY LIDSTVA A SVATOSTI

Raissa a Jacques Maritainovi • Z francouzštiny přeložil Karel Šprunk

Dvě eseje z pera Raissy Maritainové (*Příběh Abrahámův, Kniže tohoto světa*) a jedna od Jacquesa Maritaina (*O nebeské církvi*). Jacques Maritain (1882–1973) patří k nejvýraznějším postavám filosofie 20. století. Spolu s manželkou Raissou (1883–1960) pronikali do duchovní až mystické hloubky křesťanské víry. *Příběh Abrahámův* řeší zajímavou otázku vývoje mravního svědomí lidstva. Jak je možné, že Abrahám se s nezkaleným svědomím a s Božím požehnáním dopouštěl skutků, které dnes považujeme za těžce hříšné? Jakými cestami vedl Bůh lidstvo k plnému vědomí mravní odpovědnosti? *Kniže tohoto světa* je krátkou meditací o moci padlého anděla (Lucifera) nad světem a o jejím zlomení: Kristovo vtělení a výkupné utrpení se zde ukazuje z nového, důležitého úhlu pohledu, který nám často uniká. Esej *O nebeské církvi* připomíná, že světci a vůbec všichni lidé, kteří opustili tento svět, nejsou „mrtví“, ale žijí zde aktivně s námi, mají nadále starost o tento svět a chtějí s námi spolupracovat na jeho spáse.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 140x182 mm, 76 stran, 95 Kč

RÁNY ZHOJENÉ LÁSKOU

Daniel Ange • Z francouzštiny přeložila Tereza Pikálková

Už od počátku charismatické obnovy ve Francii bylo více pozorovatelů zasaženo jistými podobnostmi duchovní zkušenos-

ti svaté Terezie z Lisieux a základními zkušenostmi prvních charismatických modlitebních skupin a komunit: Boží dar nabízený slabým a maličkým, citelná zkušenost s uzdravením zraněné minulosti a s Božím milosrdenstvím, zkušenost s milostí Ducha Svatého, který rozšiřuje lidské srdce, promlouvá skrze Boží slovo a vybavuje člověka k určitému poslání. Daniel Ange to vytyčil jako jeden z prvních a připravil sérii přednášek, které umožnily zrod této knihy. Ačkoliv poprvé vyšla už v roce 1977, její sdělení nezastaralo.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 130x190 mm, 104 stran, 139 Kč

JEŽÍŠ NA KYPRU

František Mráček

Kniha přináší zajímavé a podrobné informace o Ježíšově působení na Kypru. Ježíš tuto cestu uskutečnil několik měsíců před svou smrtí v doprovodu sv. Barnabáše, rodáka z Kypru, který tam pak o 12 let později doprovázel i sv. Pavla. Kniha podle vizí bl. Kateřiny Emmerichové je zpracována na základě výzkumných cest autora na Kypr, za pomoci a přízně kyperského ortodoxního arcibiskupa Chrysostoma II. Je doplněna unikátními fotografiemi z míst Ježíšova působení, jako je nalezený pramen ve skále, u něhož se křtilo (dnes zakrytý pod zemí), nebo nádherné mostní konstrukce u vodovodu v Salamině, popřípadě jediný kopeček na západ od historického Chytra, kde Ježíš učil u Barnabášova domu.

VÉRITÉ • Váz., 180x254 mm, křídlový papír, 150 stran, 280 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011
P. P.

TZ D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1